

OUR LIFE

ВИДАЄ
СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Published by

Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
909 N. Franklin Street
Philadelphia 23, Pa.

Травень

5

May

1958

НАШЕ ЖИТТЯ

Рік XV. ТРАВЕНЬ Ч. 5

Видає Союз Українок Америки
раз в місяць за сийняtkом серпня

Редактує Колегія — Лідія Бурачнинська,
Кекілія Гардецька, Олена Лотоцька,
д-р Наталя Павуляк, Марія Юркевич.

Листування й передплату висилати
на адресу:

309 N. Franklin St.
Philadelphia Pa.

Часа передплата Згучених Дерка
від Америки \$3.00

Післяплата \$3.50

Річна передплата в Канаді \$3.25

Річна передплата в Англії 1½ ф. ст.

Річна передплата в Австралії 1½ ф. ст.

Річна передплата у Франції 900 фр.

Поодиноке число 35 центів

Зміст:

- I. Шуварська: Танцюємо
- Мати Домаха
- Л. Б.: Материнською рукою
- М. Юркевич: Більше уваги дітям
- М. М.: Жіноче питання
- Г. Ключко: Іменинний пиріг
- I. Вітошинська: Рідкісний стіб
- О. Грицай: Ще про вміння писанчарок
- Рута: Найбільший успіх
- Боротьба з "камиксами"
- Успішні жінки
- Л. Вітошинська: У президентки М.М.М.
- Є. Т. Розгін: Памяті Лесі Бень
- Вітаємо новий жіночий хор
- К. Гардецька: Трагічні роковини
- Для Енциклопедії Українознавства
- Із життя наших централь
- Гарна постать
- Віра Ке: Примхи моди
- Українська вишивка: Вбрання для дітей
- Л. Бачинський: Суд лелек
- П. Явор: Травень
- О. Цегельська: Троянди для мами
- Вісті з Централі
- При громадській роботі
- Г. Савачева: Крізь пориви життя

Збірник для дітей

"ВЕСЕЛИЙ СТРУМОК"

Ціна 50 ц.

Замовляти в Централі СУА

OUR LIFE

VOL. XV MAY No. 5

Edited by Editorial Board

Monthly publication except August,
of the Ukrainian National Women's
League of America, Inc.

909 N. Franklin St.

Philadelphia 23, Pa.

Phone MA 7-7945

Subscription in the United States
of America \$3.00 per year, half year
\$1.75. Subscription in Canada \$3.25
per year, half year \$1.75. Subscription

In England 1½ pound sterling, per
year. Subscription in Australia 1½
pound sterling per year. Subscription

in France 900 francs, per year.

Entered as second class matter July
8, 1944, at the Post Office at Phila-
delphia. Penna., under the Act of

March 3, 1879.

Single copy 35c

Будете небавом міняти мешкання?
Хочете забезпечитися, щоб скоро
дістати „Наше Життя“ на нову ад-
ресу? Найпізніше чотири тижні
передтим, заки будете перепрова-
джуватися, — будь ласка напишіть
до нас, подаючи дату Вашого пе-
репровадження, д а в н ю й нову
адресу, та 10 ц. на друк нової ад-
реси. Пишіть до: Адміністрації
„Нашого Життя“, 909 Н. Френк-
лін Стр., Філаделфія 23, Па.

ДО ВІДДІЛІВ СУА

Ще раз пригадуємо, що звіти
Відділів повинні прибути до 10-го
кожного місяця, коли мають появ-
итись у найближчому числі. Че-
рез перевантаження друкарні друк
числа триває значно довше, як бу-
ло до тепер. І тому звіти, що при-
бувають по 10-ому, можуть появ-
итись аж у слідуючому числі.

По 10-ім квітня ц. р. прибули
звідомлення з 13, 17 і 69 Відділу.

НА ЦІЛІ СУА

Бронкс, Н. Й.

На річних зборах 8 Відділу член-
ки зложили коляду: По 2 дол. пп.
Катерина Влох, Анна Свенсон, Ма-
рія Собол, Єва Корпало, Софія
Штига; по 1 дол. пп.: Марія Рігель,
Анна Когутанець, Юстина Іусич,
Анна Рудмин, Катерина Сінков-
ська, Стефа Паратюкевич. Разом
16 дол. Ева Хомів, голова

НА ФОНД ПЯТСОТ

П-ні О. Назар, членка 28 Відділу
в Ньюарку, перевела збірку: п-ні О.
Домарацька 2 дол.; по 1 дол. пп.:
П. Пилипчак, А. Сісун, М. Нинка,
М. Турко, А. Одуляк, Т. Кухар.
Разом 8 дол.

Катерина Кузьма, касієрка

ДО П. Т. ПЕРЕДПЛАТНИЦЬ

"НАШОГО ЖИТТЯ"

Час то Гроші!

Кожна організована громадянка
знає, що своєчасно внесена перед-
плата на журнал є здорововою фі-
нансовою підставою для розвитку
видавництва.

Не забувайте відновити

передплату для наших читачок —
залишенців в Європі!

ТАНЦЮЄМ

Весела музика — танцюєм...
відбилось сонце в стоплених снігах
і щастя бризнуло тобі на вії,
і колоски увязнені відкрились —
на мене очка задивились дорогі.
Здивовано відчинені твої уста,
моя дитино;
вино вливается в життя.
Несу тебе, маленька, музикою, сонцем лину,
минаю непривітні доли, тінь надморських скель;
моя ти мрія здійснена, — єдина,
тебе захоплюватиме краси тривке.
Твій усміх — жайворонок на світанку,
кохана рученька в моїй руці,
що нозям так далеко до землі; голівкою припала
зідхнувши, до мого чола. У променях розцвілих
безжурною пташкою рости.
Весела музика, танцюєм...
Роса дрібна в траві;
ще крок... метелик пролітає,
всміхається кохана, спиш
утішена весною.

Ірина Ш. Шуварська

Нью Йорк, весна 1955.

Мати Домаха

„Великі дні, великі нощі,
Великі люди із руйн
На світ виходять
І говорять...“

Т. Шевченко

Коли грозові хмари нависнуть
над людиною, а чорною пусткою
війне у душу її, — перша думка
про матір — джерело життя.

Непереможний дух нації виро-
шується незримо, стихійно з на-
дрів народу, з незломної правірі
в його буття. Продукт праці ін-
телекту, свідомих духових зусиль
це вже надбудова нації, те, що
спроможне визволити духа її, про-
клсти йому шлях до росту. Та ко-
рінням той дух у самому народі і
звідти могутність його. Живе ж він
і житиме в першу чергу завдяки
матері, володарці родинного вог-
нища.

Коли приходила негода, і доно-
силося дудніння ворожих копит
до її господи, вона — мати вся на-
сторожена ставала на захист дітей
своїх. Не дати роду на поталу! —
було споконвіку її девізою. По-
клик цей неначе з новою силою
пролунав у душі Домахи, україн-
ської матері в часи недавніх ще у-
дарів в живе ество України, під час

насильної колективізації 1929-30
рр., предтечі великого голоду.
Чільний персонаж із драми пера
Людмили Коваленко, Домаха — це
вияв сили духа української селян-
ки, символ жінки, що витриває в
часі великої проби життя нації.
Коли вороги вдерлися в її світ —
прийшли по її сина, мати Домаха
 стала як привид при вході в хату,
роздягши руки: — Не пушу! Чо-
го треба? — намагалась боронити
її. А як сина вже забрали з її
предківського гнізда, як нарікли
куркулями, як пограбували її ха-
ту і рознесли мозолисто надбане
за життя добро, а чоловіка погна-
ли в Сибір, — то в Домашині жили
наче вливася нова невидима сила.
Вона гордо випрямлена сиділа на
діжі посеред руйн своєї господи,
дивилася, як послідне із неї вино-
сять. Тоді вона тільки одна відала,
що найціннішого з її хати все ж
не винесуть, бо воно в душі її...
А як прийшлося покидати осе-
лю роду свого і лаштуватись у не-
знану путь у самотині, — Домаха
навколішки із здаєним у душі
стогоном прощалася з хатою: —
Прошай, моя хатонько! Прошай,
роде мій! — Ховала за пазуху
оскілки з розбитої ікони — мате-

рине благословення, і твердо йшла
в розярений ворогом, жорстокий
світ... Крізь вогонь і пожарища
пронесла вона своє прагнення збе-
регти первень роду, відновити
його.

І ось, немов примара з попелищ,
виринає з-посеред напіврозвален-
их землянок висока і худа по-
стать Домахи. Після запеклого
змагу за життя і смерть, вона по-
єднується з донькою, що прибі-
лась до неї, і з онуком — продов-
жуваючим роду її. Домаха перемогла.
Вона викохає його — внучка
свого, серцем виживить, із-під зем-
лі вирве поживу йому, бо він —
рід її, — майбутнє новопізнаної
України...

Домаха — це та сила життя, що
діє їй тоді, коли нація, здавалося б,
здана вже на поталу. І тоді, коли
вслід за колективізацією, 25 літ
тому, Москва засіяла голод на У-
країні і забрала міліони жертв,
українська жінка встояла.

Шукати життєдайних первів,
знаходити їх і в найтяжчі хвилини,
радіти ними, леліяти їх і будувати
на них майбутнє — це запорука
життя нації.

На сторожі їх на Україні стоїть
незмінно — мати.

Материнською рукою

(У 90-ліття народин Людмили Старицької-Черняхівської)

В той день, коли поклоняємось нашій матері, коли згадуємо силу материнської любові, що двигає на собі майбутнє — уявляємо собі теж українську матір. Шукаємо в минулому й теперішньому постаті, що втілювала б найкращі пориви, народжені з української землі й українського духа.

Не потребуємо довго шукати. У 1958 р. сповняється 90 літ від народження жінки, що її силу й вартисть ми ще як слід не забагнули. Людмила Старицька-Черняхівська широко відома як громадська діячка нашого Відродження. Має також славу, як драматург, якої після довго йшли в наших театрах. Але особливо ярке світло кинув на її постать процес Спілки Визволення України. Там, на лаві підсудних вона заблісля силою свого розуму й прямотою характеру.

Але про материнські почування цієї жінки мало хто думав. Знали про важку особисту трагедію її життя — засуджену й заслану дочку Вероніку, про долю якої вона невпинно турбувалась. Але про те, як глибоко закорінене було це почування в її душі, які материнські першні дрімали в ній взагалі — це не було часу розглянути.

Людмила Старицька була дочкою відомого письменника й драматурга Михайла Старицького. Виростала вона в родині, де плекались і жили мистецькі зацікавлення.

Розвиток українського театру, що прискорив наше Відродження, місним своїм впливом охопив цю родину, що співдіяла і співтворила в ньому. Людмила Михайлівна теж внесла в це свою частину. Її піси „Гетьман Дорошенко“ й „Останній сніп“ не сходили з репертуару наших театрів. До опери М. Лисенка „Ноктюрн“ вона написала лібретто.

Але хто знає про те, що вона ще молоденькою гімназисткою мусіла дбати про інших? Михайло Старицький був легковірний і через те його легко обманювали. Коли театральні спроби зіли весь його маєток і він разом із дочкою Ма-

рією став їздити з театром, молода Люда стала дбати про всю велику родину. Окрім матері це були старі дідуньо й бабуня Лисенки та молодша сестра і брат. Всі оглядались на неї, всі вірили, що „Люда порадить, Люда поможе“. І коли закінчила гімназію, не думала про власну освіту, а поїхала гувернанткою щоб заробити грошей для родини.

Оци риса — оберігання, проводу, допомоги — була видатною прикметою її вдачі. За її опікою й проводом закінчили школи сестра Оксана і брат Юрій. Довелось їй учити Фотія Красицького, готуючи його до Академії Мистецтв; опікуватись Світозаром Драгомановом і Наталею Лисенко, що стала відомою артисткою. Дуже пізно подумала вона про себе, бо вже немолодою подала Олександрові Черняхівському руку на все життя.

Та ця теплота її вдачі, що була зразу звернена на родину, проявилається і в громадському житті. З вибухом війни Людмила Михайлівна була містоголовою в Українському Клубі. Щоб зберегти цю установу, довелось перетворити її на шпиталь. З усім запалом своєї вдачі, з усім умінням свого організаційного хисту кинулась Людмила Михайлівна до цієї роботи. Воєнні дії вимагали все нової участі в допомігових акціях. Прибували біженці з окупованих земель, що їх треба було зодягти і нагодувати. Вкінці закладники з Галичини, що їх переїздом затримували в Києві.

Тут знову виявилась надзвичайна її енергія. Деяких закладників вдалось видобути „на поруки“ місцевих громадян, другим знов, що їх вивезли на Сибір, організувати посили. Вкінці її рухлива вдача знайшла вихід: Людмила Михайлівна виїхала до Красноярська, щоб провідати засланців та старатись за покращання їх долі.

Та найбільша нагода для її житвої громадської вдачі чекала її ще. Революція 1917 р. застала її в повні фізичних і громадських сил. Як член Центральної Ради і Малої Ради вона зорганізувала спільно з Зінаїдою Мірною у трав-

ні 1917 р. першу збірку на фонд Центральної Ради і цим близьку доказала спромоги жінки-організаторки. У початках нашої Державності вона послужила їй не своїм мистецьким талантом, а теплою материнською рукою.

І тому здається нам ясним і зrozумilim, що саме Людмила Старицька-Черняхівська привітала Симона Петлюру, під час його візду до Києва. Вона ж була не тільки головою Українського Клубу. Це була формальна причина для її виступу. Вона була в даний момент — господинею цієї землі, квітом її жіноцтва, що мав щастя і шану привітати переможця у столиці.

Дальше життя Людмилі Михайлівні поглибило ці прикмети. Переїшовши через великий іспит громадсько-національної постави у процесі СВУ, чекала її ще більша особиста жертва. Закривавилось велике материнське серце. Почалися для неї вичікування під тюремами, мандрівка від слідчого до слідчого. Аж врешті знову прикметний для неї рішучий крок: їзда на Сибір. Від тюрем до тюрем, від табору до табору провадила її дорога. Усюди стрічала її груба, а нераз і цинічна відмова — нема Ронн! Аж врешті підступом, за великі гроши добута відомість, що дочка її в тюрмі збожеволіла.

Мужньо, хоч із зраненим серцем прийняла Людмила Михайлівна цей удар. Поховала свого чоловіка, стала піддержкою для сестри. Жила далі своїм рухливим життям, хоч обмежена до кругу родини. Не вгавала в пошукуванні своєї дочки й вірила до останньої хвилини, що її відшукає. І коли вибухла друга світова війна, надія на перемогу окрилила її. Хоч рівночасно принесла її загаду.

Ще не маємо належного відступу, щоб оцінити постать Людмили Старицької-Черняхівської. Невідомо ще, що в неї було більше цінне — її мистецький талант, її громадська поставка чи її материнське серце. Та українське жіноцтво найбільше цінить у неї оце останнє, що зогріло й осяяло всю постать особливим світлом. Л. Б.

Більше уваги дітям

Останнім часом все частіше можна почути нарікання з боку українського громадянства, батьків та вчителів, що наші діти забивають свою рідну мову, що не тільки в українських школах під час перерви можна почути, як діти між собою розмовляють англійською мовою, але в деяких родинах, вони вже із батьками нею розмовляють. Разом із тим діти все більше відчужуються від них, від українського середовища, від рідної книжки, якої вже не хочуть і не вміють як слід прочитати. Свідомі такого ненормального явища батьки — шукають можливостей, як запобігти цьому лихові, щоб зберегти своїх дітей від винародовлення. На сторінках Н. Ж. теж дискутувалось це питання. Матері, уболіваючи над цим — кожна по своєму розв'язувала питання, як утримати своїх дітей від стихійного впливу чужої культури.

Пані Л. Вітошинська у статті „Поборюю комплекс“ (ч. 3, 1957, Н. Ж.) ділиться з читачками Н. Ж. — яких її із чоловіком приходиться прикладати великих зусиль, щоб дитина розмовляла поза школою виключно українською мовою. Для цього батьки утворили для своїх дітей виключно українське товариство, ізоляючи їх від шкільних товаришок та сусідських чужомовних дітей. Родина, школа, українознавства та знайомі українські родини — оце середовище для їхніх дітей, бо тільки тут вони можуть розмовляти рідною мовою. Дбайлива мати потурбувалась і тим, щоб усе в родині було повязане з рідним краєм, з дорогими спогадами: прикраса хати в українському стилі, дитячі візяння, прикрашені вишивками. Батьки дбали про розвій своїх дітей. Ще до вступу в чужомовну школу, коли дитині було 5 літ, навчили її читати й писати рідною мовою, купували їй українські дитячі книжки і журнали, вчили з дітьми віршики, читали казки й оповідання.

А всеж... У школі українознавства, під час перерви, дитина розмовляла чужою мовою. І мама журилась: „Що робити? Порадьте!“

У липневому числі Н. Ж. відгукнулась друга мати, п-ні Орися Лончина і з своїй статті підійшла

до справи виховання дітей на чужині з іншого боку. Живучи в чужинецькому оточенні її діти мають товаришів, що розмовляють виключно англійською мовою. Батьки свідомі того, що їх діти ростимуть, а пізніше працюватимуть на чужині. Тому вдома в них панує українська мова, а з товаришами при забаві — англійська. Бо ж ізолятувати дітей від дитячого товариства, хочби й чужого, — було б для них великою кривдою. Та ѿ чи не краще буде для них ще змалку пізнати культуру й звичаї того народу, серед якого їм доведеться пізніше жити й працювати? А щоб запобігти відриву дітей від рідного коріння — батьки прикладають усіх сил для збереження в своїй родині української мови та традицій. Своїх дітей вже в 5 р. життя вчать читати й писати по-українськи, читають їм українські казки та оповідання, вчать із ними вірші і т. д. Щоб їхні діти пізнали також українське середовище, літом, під час вакацій возять їх до великого українського центру, де вони зустрічаються з українськими дітьми і спільно проводять час.

В обох випадках різного розвязання взаємин українських дітей із чужомовними — є спільне: тибіко продуманий підхід до справи національного виховання у родині. В обох випадках родина дбає про рідну мову в хаті, вчить дітей читати й писати ще до вступу їх у чужомовну школу та підтримує чужомовну школу та підтримує найголовніше.

Що ж до заборони дітям товарищувати зі шкільними товаришами, не-українцями то з цим ніяк не можна погодитись. Не треба забувати, що дитина, починаючи з 6 років, **мусить** відвідувати чужомовну школу. Вивчаючи мову, вона розвиває свій ум, на чужій мові пізнає світ, формується її світогляд і життєвий досвід. Життя дитини проходить в оточенні чужомовного середовища рівних їй віком і зацікавленням дітей. З ними разом вона збагачує своє знання, поширяє кругозір, бере активну участь у спільніх іграх, співах, в різних розвагах, тощо. І тому, зрозуміла річ, що всі її заінтересування

тісно звязані зі шкільними товаришами. Чи справедливо й доцільно було б штучно позбавляти дитину її товариства тільки тому, що воно чужомовне? Адже пізніше, коли її доведеться вчитись у середній, а то й вищій школі, вони мусять бути добре обізнані з культурними досягненнями даної країни, її побутом, звичаями, коли хочуть мати успіх в науці та ширити правду про Україну.

Та врешті чи хотіли б ми того, чи ні, а наші діти неминуче будуть охоплені впливом культурного життя народу, серед якого їм доведеться жити. Для наших батьків найважливішим питанням є те, як зберегти своїх дітей, як утримати їх під своєю опікою, впливом, щоб вони не відійшли цілком від них, як це буває на чужині. Іс же відчуження може мати фатальні наслідки не тільки в національному напрямі, а й морального розкладу, коли в найбільш відповідальний період життя (юнацтва) — дитина відважується власними силами розвязувати складні життєві проблеми й не справившись із ними, часом морально гине.

Інша справа, коли батьки невпинно стежать за умовим розвитком своїх дітей та керують ним, почавши з раннього дитинства. В родині, де прищіплюється дітям любов і пошана до своєї Батьківщини, коли в хаті лунає виключно рідна мова, коли батьки є зразком для своїх дітей, як свідомі, активні українські громадяни — то їх користуватимуться любовю й пошаною своїх дітей і в пізнішому часі їх життя. І тоді не доводиться боятись винародовлення, бо вплив батьків своїм авторитетом переможе інші впливи.

В великий мірі на допомогу батькам стає школа українознавства. Навчаючись рідної мови історії, краєзнавства, співу — дитина разом із тим перебуває якийсь час у рідному оточенні своїх товаришів, з якими єднає її спільна мова, церква, традиційні свята, виступи на шкільних святах, тощо. Вплив учителя в цих школах може бути дуже великий. Читаючи з дітьми різні оповідання з нашого минулого, розповідаючи про чар природи нашої Батьківщини, вивчаючи відпо-

Жіноче питання

(Докінчення)

Завдяки своїм жартам і дотепам, д-р Невестюк тішився великою популярністю. Любив посміятись щиро й безтурботно, але й любив жартом своїм вколоти деколи. Це залежало, як, коли й кого.

Місцевий нотар, поляк, запрошив його на ім'янини своєї жінки, що була жидівського походження. Відтравала ролю великої пані і часто любила хвалитися, з якої то багатої та славної родини походить. Ото ж нотар, запрошуучи Невестюка на ті ім'янини, додав:

— А ви, докторе, могли б зробити мілу несподіванку моїй жінці і хоч раз, на її ім'янини, поціували б її в руку.

— О, це вже ні! — запротесту-

відні вірші — викликає та поглиблює у дітей патріотичне почування.

Влітку, коли школа не працює, дуже корисно для дитини пожити якийсь час у літньому українському таборі для дітей, що їх влаштовують такі організації, як Пласт, ОДУМ, СУМА. Не кажучи вже про здоровне значення іх, там діти об'єднуються у дружній гурт зі спільними грами, співами, цікавими розмовами під керівництвом виховника. Перебування у літньому таборі конче потрібне для тих дітей, які взимку перебувають у чужомовному оточенні.

На кінець хочеться кілька слів сказати про українську дитячу книжку. Святий обовязок батьків подбати про те, щоб українська дитяча книжка і журнали не переводились у хаті. Нажаль — це не буває так. Багато зусиль треба прикладти вчителеві школи українознавства щоб батьки передплатили своїй дитині наші дитячі журнали чи купили книжку. На дорозі часом дуже шкідливі забавки (кріси, револьвери), у батьків знаходяться гроші. А для вірного дитячого друга — української книжки — завжди чогось грошей бракує. І не диво тоді, що дитина забуває свою рідну мову! Більше уваги дітям — і тоді не треба буде побоюватись за втрату нашої дітвори!

Марія Юркевич

вав Невестюк. — Ніколи не відступаю від засади. Не цілуєте ви в руку моєї Палагни, то й я вашої Кляри не буду.

— Но, знаєте,, докторе, як ви можете таке говорити?! Яке ж тут порівняння може бути?! Тут же велика різниця.

— Не бачу жадної різниці. А втім, ви маєте правду, Палагна бо молодша, ну, і в своему гуцульському лудині виглядає куди красівка від вашої Кляри.

Не робив собі теж нічого з усіх власть-імущих. Будучи окружним лікарем, не писав він жадних урядових звітів. Тільки, як бував у Косові, тоді то вже принагідно вступав до староства і подавав деякі усні інформації. Звичайно вбираєв тоді вишивану гарним гуцульським узором сорочку. Та одного разу не вбрав чомусь тієї вишиваної сорочки, а звичайну і з краваткою.

— А чемуж то пан доктор не убрал дзісяй тей червоней вишиваної кощулі? — запитав ущипливо староста.

— Аби не дражніць бикуф! — найспокійніше у світі відповів д-р Невестюк.

Та прийшов час, що д-р Невестюк розпрощався із своїм улюбленим Жабем. Прийшов бо до Жабя лікар-поляк і його іменовано окружним лікарем. Це образило Невестюка. Ще й почав отою лікар зорганізовано вести кампанію проти нього. Не міг д-р Невестюк стерпіти тієї брудної конкуренції, тому то й вибрався на Поділля. Скорі і мій чоловік не захотів бути в Жабю і рішив переїхати над Білій Черемош. У той день, як виїхали ми зі Жабя, то зустрілись на косівськім ринку з д-ром Невестюком, що саме до Жабя вертався. Великий, кремезний, виціловував мого чоловіка навдивовижу всім шоферам і юрбі людей, що зібралися на ринку, та й говорив на ввесь голос:

— Не міг я довше всидіти на долах, так „забанувавсми“ за Верховиною! А як почув, що й ви покидаєте Жабе, то подумав: Та як же це? Ніодного лікаря-українця в Жабю не буде?! Поїду таки!

Чей же не зість мене отою полячок. А як і зість, то бігме не страшить, боком йому вилізу.

Від того часу не зустрічали ми вже д-ра Невестюка, бо ж від Жабя до Гриняви чимала віддала. А все ж таки прикінці нашого побуту в Гриняві відвідав він нас. Це було саме перед другою світовою війною. Я заходилася, щоб гідно вшанувати несподіваного гостя.

— Не турбуйтесь, пані! — сказав він. — Якщо хочете справити гідну гостину, то голубців зваріть, дуже вялечний вам буде. Знаю, що це нудна робота, я вже за той час, як ви робитимете голубці, розказуватиму вам усі ювіні не лиш із Жабя, але й з усієї Верховини. І, само собою, про „жіноче питання“ теж не забуду.

Побув у нас два дні. Щиро-сердечно розпрошався з нами. Жартував, а проте нотки суму дзвеніли в його голосі.

— Прощавайте, та й не згадуйте лихом. Це ж моя остання візита у вас.

— Що ж це, знов на доли вибираєтесь, докторе? — спітала я.

— Не на доли, пані, а на той світ пора вже вибратись мені.

— З таким гумором та жартами, як у вас, докторе, на той світ не пускають.

— А все ж змушені будуть пустити, я бо й не думаю змінити свого настрою.

*

За кілька тижнів по тих відвідах, не стало д-ра Невестюка. Увечорі ходив, жартував, сміявся, а вранці найшли його у постелі мертвого. Помер, мабуть, на удар серця. Довідалися ми про його смерть щойно в кілька днів по похороні. Ніхто навіть не дав нам знати в час. Поховали його без некрологів та патетичних промов. А може так і краще. Уявляю собі його, якщо б він так збоку стояв і дивився на свій власний похорон із довжелезними промовами, напевно сказав би насмішливо: „Як же нудно й недотепно це все виходити!“

Часто можна було почути від людей: „Змарнаний талант!“

НАШЕ ЖИТТЯ — ТРАВЕНЬ, 1958

Іменинний пиріг

Отой Іменинний пиріг памятаю я ще з зовсім малих літ. Я була тоді ще зовсім малий карапуз і щоб бачити, що мама робить на столі, я присувала до стола малий стільчик.

На столі була велика стільниця. Тут же горнятко з мукою, а у великій, дерев'яній мисці з Косово пухке тісто, покищо накрите чистою стиркою. Мама міє старанно руки, приготовляє бляху, мастиль та розтолплені маслом і посыпає мукою. За цим усім слідять мої очі. Нетерпляче переступаю з ноги на ногу — тяжко дочекатись найцікавішого.

Нарешті мама відгортає покривало, мачає руки в масло і ділить тісто на три частини. Першу частину викладає на стільницю, розтачує його рівномірно на величину бляхи і піднявши легко руками, розсугдує тісто в блясі так, щоб виставав малий краєчок зовсім по краю бляхи. У кутах треба тісто добре втиснути, щоб бляха була зовні покрита. На це приходить начинка або фарш. Вона пахне так прінадно, що я не можу витримати і прошу:

— Мамо, я хочу покушати...

Мама усміхається і набирає її в маленку ложочку. Але це мені замало і коли мама зайніята розкладанням по тісті начинки, я засягаю в ринку і беру вершеною ложочкою. Мама нібіто не бачить, але

Був він дійсно людиною обдарованою небуденним талантом, і то не одним. Як лікарів — ворожили йому щонайменше університетську катедру. А він оту велично перспективу проміняв на скромне життя у Верховині. Жартами та близкучими дотепами хотів заслонити себе від горя, пробуючи втопити оте горе в чарці. Незрівняний сатирик і близкучий стиліст — якщо б був усі ці свої жарти, дотепи й сміховинки утривалив на папері — українська література збагатилася би найкращими перлинами гумору й сатири. А так перлини оті по горах розкотились. А Гуцули визбирають їх, передають одні одним та й згадують д-ра Невестюка. І довго ще його згадуватимуть — не лиш у Жабю, але й у всій Верховині.

М. М.

усміхається і нібіто до себе говорить:

— Воронятко зіло начинку і на пиріг не стало...

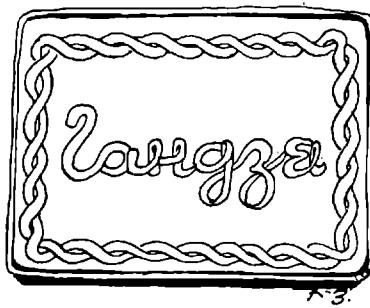
Розсунувши начинку, щоб покрила тісто, накриває її другою верствою тіста, рівненько попід краї, щоб поверхня була гладка і рівна.

А тепер приходить найцікавіша частина всього.

Приглядаючись спокійно, я вже не можу більше чекати і прошу:

— Мамо, мені тіста!

Мама відриває кусочек і дає мені на стільницю, підсипану мукою,

щоб тісто не прилипло. І вже мої малі ручки занурюються в пухке, мякеньке тісто. Щоправда, його дуже мало, але нема ради, бо мамі не вистачить на пиріг. Я його мішу, кручу, тягну і тачаю... Хочу робити все те, що робить мама, але на хвилину забиваю про нього, поглядаючи, що мама робить із третьою частиною тіста.

Кусник його мама витягає і викочує в довгий, тоненький валочок. Перерізавши по половині, плете плетінку та й укладає його краєчком пирога при самій блясі. Знов бере кусник тіста і з нього викочує довгу смужку. А з неї викручує маленькі трояндки і пташки. А пташки дістають дзьобики і очка з перцю. Яка розкіш!

Як це все чудово зроблене! Чи я так зумію зробити?

І знов тягне мама довгий шнурочок, ріже його на кусники, довші і коротші і зловж цілої бляхи пише ім'я іменинника. Нині це буде „Тарас“, але буде і Петро, і Андрій, і Гандзя, і Тато, бо так усіми його кличено.

Пиріг готовий. Мама ставить його в тепле місце, щоб ще трішки підріс. Накриває його стирочкою.

Заглядати до пирога не вільно, бо не підросте.

Я вертаюсь до свого тіста. Кручу його, викручую, розтачую його малою тачалкою, але в мене не виходить те, що хотілось би. То тісто прилипає до стільниці, то до тачалки, то знов залилює мені пальці. По якомусь часі з біленького перемінюються в сіре і вже зовсім не нагадує маминого. Мені стає досадно й жаль і хочеться плакати. Але мама потішає мене, що „буде гарна булочка“, кладе тісто в малу формочку і ставить у піч, а я не можу дочекатися, коли вона вже спечеться.

Скільки таких пирогів пекла моя матуся і скільки то імен вона виписувала на них! Цей звичай вона перебрала від своєї бабуні, а я навчилася від неї і мені здається, що іменини без нього, це не іменини. Щось їм бракувало б...

Бо це був не тільки кусник тіста, наповнений начинкою і з написом зверху.

Пиріг — це старинний звичай з України. Його пекли по селах у різних відмінах. У будні дні це були вареники, великі, робітні, часто з темної муки. Їх поливали топленим маслом і квасною сметаною. А ради свята пекли книші і пироги. Залежно від окazії була й начинка. У піст була пісна — капуста, картопля з сиром, риж із прибами, риба, вурда з конопляного сім'я, цибуля. А вже на Великдені начинка була мясна — свинина, мішана січеними яйцями.

Пиріг або печені пиріжки були обовязковою стравою й серед інтелігентії. Їх подавано на найбільш парадних прийняттях. Тоді вони служили закускою, менш чи більш вибагливо, до борщу замість хліба.

А вже найбільш вони прийняті на Різдво, бо їх роздавали колядникам. Памятаю, як мама зберігаючи цю традицію, пекла сотні пиріжків, складаючи їх, замочені в олію, тісно в блясі. І коли тільки роздавався тоненький спів колядників-дітей попід вікнами, тоді ми обдаровували кожного тими пиріжками.

Але найсмачніший то був наш іменинний пиріг. І тепер, коли за (Докінчення на ст. 8)

Яка Ваша думка?

РІДКІСНИЙ СТІБ

На деяких таблицях узорів, що подаєте (чч. 7 і 10, 1957) поданий нижче виставки взір, вишиваний якимсь невідомим стібом. На таблиці він накреслений чертками. Як його вишивати? Чому не подали Ви опису того взору й стібу?

Іванна Вітошинська
Скантгорп, Англія

Широ дякуємо за заявку. Цей взір зустрічається на сорочках По-

шію краскою і окремим стібом.

Ми вже подавали опис того стібу в ч. 10, 1951, однака радо повторимо опис його і рисунок. Як бачите — стіб доволі нескладний і складається дійсно з поперечних рисок. Його звати „стебнівкою“, „заднім стібом“, або просто „морщинкою“. На рисунку бачите відразу, як його виконувати іглою.

До вишивання його треба вживати грубих ниток. Там, де виши-

є виключно українські і зобовязані їх про це памятати і завжди це зазначувати.

У звязку з тим, як також із фактом, що до підписаної зверталось уже кілька американок за інформаціями та вказівками про писання писанок, ми хотіли б знати становище Централі у цій справі. Поневині ми вчити чужинок техніки писання писанок, чи ні?

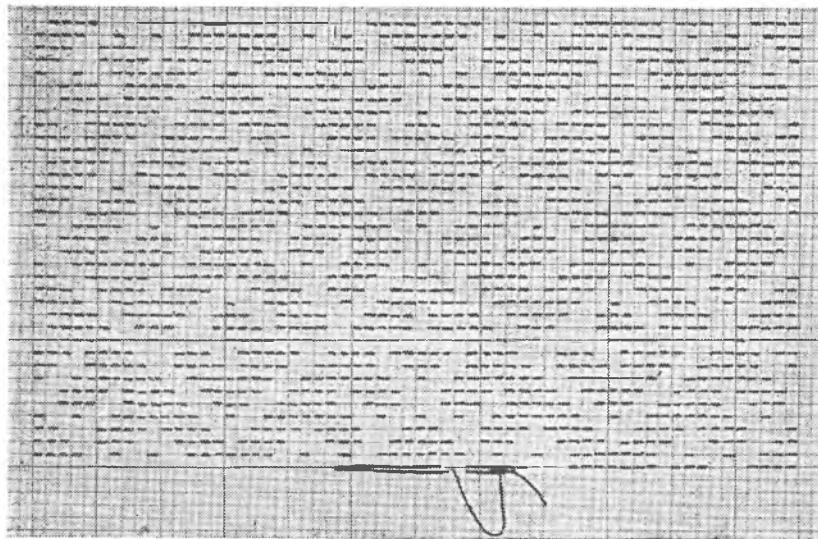
Ольга Грицай
голова 67 Відділу СУА

Це питання уже розгорталось раз на сторінках Нашого Життя (ч. 4, 1955). П-ні Катерина Качмар із Ст. Полу хвилювалась тим, що чужинки могли б спотворити це наше мистецтво або видавати його за своє. Видно й Ваші членки побоюються того.

Але тактика відгороджування теж не доведе до цілі. Ми ж на те вийшли у світ, щоб його зазнайомити із скарбами нашої культури. Коли б якась чужинка, захоплена українською вишивкою, забажала вишити серветку українським узором, чи маємо їй боронити того? Навпаки — наше намагання, як і згадуєте, повинно йти в тому напрямку, щоб американський світ зрозумів, що це українська писанка, чи вишивка. Отже тому треба дбати про добре писанкові взори, про добре знаряддя і вправних писанчарок. Треба влаштовувати покази й виставки української писанки, раз-у-раз дбати про її розголос, популяризувати її в американській пресі. Тоді не зробимо нам те, що наша писанка зможе виступити під чужим найменням, бо матимемо завжди докази на те, що вона наша.

Закривання цього вміння перед чужинцями все одно не доведе до цілі. Писання писанок — питоменне не тільки українцям, бо є писанки й у словаків чи хорватів. Суть тільки в тому, що українські писанки найбільш різноманітні й вищукані. Отже користаймо з того нашого обрядового багатства й не вагаймося обдарувати ним тих, що бідніші. А взаміну вимагаймо від них признання справжнього їх наймення, як це Ви у Вашому випадку зробили.

Редакція

„Морщинка“ це вишивка, що лутиє виставку і рукав на Поділлі, Буковині й Покутті.

ділля, Буковини й Покуття і зветься „морщинкою“. Хоч насправді морщеного в ньому немає нічого, але саме його місце — між виставкою і вишитим полем рукава — вказує на те, що морщення там могло б бути. В кожному разі ця „морщинка“ вишила завжди од-

вали сорочки волічкою (Буковина, Покуття) цей стіб зовсім добре покривав полотно, бо волічка пушиста. Тому й тут можна користуватись нею, особливо тоді, коли купуємо нейлонову, яка добре пе-реться.

Редакція.

ЩЕ ПРО ВМІННЯ ПИСАНЧАРОК

Перед цьогорічними Великодніми Святами наши Відділ зорганізував курс писання писанок із думкою, щоб зацікавити цим мистецтвом тут народжену молодь. Хоч про відкриття курсу ми повідомили загал тільки через нашу місцеву парохію, на курс зголосились також жінки не-українського походження. Це викликало незадоволення в деяких членок. Вони

вважали, що чужинки, головно ті, що походять із суміжних із Україною народів, можуть навчитись у нас писати писанки та будуть видаюти їх, як своє мистецьке надбання.

Ми розвязали цю проблему так, що дозволили чужинкам залишитись на курсі, але зараз на початку вияснили їм, що писанки, які тут будемо вивчати й виконувати,

Салатка Рути

Дуже не люблю дискутувати про політику з чоловіками, а вже особливо з моїм власним чоловіком. Це може навіть звучати абсурдно, але для мене це безсумнівна правда, що чоловікам бракує почуття належної оцінки в політиці, а зокрема належної оцінки: дистанції і варгостей поодиноких політичних подій і фактів. Не вірите?...

Почалося з того, що я, бажаючи навести мого чоловіка на те, про що я хотіла з ним говорити, запитала його:

— Як ти думаєш, які були наші найвидатніші політичні успіхи в Америці? — А коли він, типово по-мужеськи, втомлено виглянув з-пода газети („О, Боже, я такий змучений!... Навіть каміксів про Донді дочитати не дають!...“), я додала у формі пояснення: — Ну, яка, на твою думку, найбільша політична „сенсація“ останніх місяців?

Це вже було більше зрозуміле. „Сенсація“! Пан і володар покинув свого „Донді“ і „Діка Трейсі“, і його погляд набрав співзвучності з колишнім титулом магістра, що ним колись пишався.

— Сенсація?... Може це те, що Гнат Білинський їздив до Мехіка... і не привіз з собою ніякої сеніоріти... Або, може те, що Сясько Яворський виграв 128,000 дол. на телевізії?

— А про те, що наша делегація, делегація Союзу Українок Америки, мала конференцію... справжню конференцію... на півтори години, з панею Еленорою Рузвелт, ти чув? Знаєш бодай, хто це є пані Елеонора Рузвелт?

— Ти вже певно забула, — відповів зідліво голова родини — що я був разом із тобою в Цуфенгавені, як вона відвідувала наш та-

Найбільший успіх

бір? Коли це було? В 1946-ому, чи може в 47-ому році? Боже, як той час летить!

— Заки порахуєш на пальцях, скільки це вже років, поклади руку на серце і скажи, але скажи правду: чи уважаєш це за загальну-український успіх, що Елінор Рузвелт прийняла нашу делегацію, що дискутувала з нашими панями довго й ділово...

— Ну, добре, ну добре, все це правда, — позіхнув мій чоловік, поринаючи наново у свій часопис, — але чому це все не було **розголошене**? Чому ви бодай не сфотографувались так, як Микола Лівицький з Архієпископом Богачевським чи з прем'єром Діффенбейкером? Або чому це не було на телевізії, вже не кажу на „64.000“, але бодай на програмі у Мариновича? Що?.. Вже нема програми Мариновича? Ну, то все одно: могло бути бодай на радіо у Морица Кляйна!

Ось маєте типову реакцію прилюдної опінії. Цю опінію, як звісно, формують чоловіки, тому їй не дивниця, що вона якраз така. Але чи є якийсь сумнів, що конференція з вдовою по померлу президенті Рузвелті, панею Еленорою Рузвелт, яку відбула наша делегація, це один з більших успіхів діяльності **української спільноти** в ЗДА? Будьте спокійні, мої пані: пані Рузвелт з кимбудь конференції не робить. Вона напевно добре поінформувалась, хто це і що це таке СУА, заки вона дала свою згоду на цю конференцію. Втамнічені твердять, що позиція пані Еленори Рузвелт у політичному світі ЗДА має першорядну вагу й питомий тягар.

А що жінка такої інтелігенції й розуму, як п-ні Рузвелт, не добавила усього в СССР — це вже друга справа. Я не була з делегацією, переказую лише зачуте, але мені здається, що пані Рузвелт знає і бачила більше, як те, що вона писала в своїх репортажах із Советського Союзу. Напевно більше. А що не написала усього? Може не мала матеріялів...

Тепер уже має. Прийняла їх з

рук нашої делегації, тепер уже її відомо, що соціальним обезпеченням у СССР не обхоплені селяни, себто 54% населення, тепер уже має матеріали про національне питання, про становище наших сестер у СССР, має статистичні дані про злідні колгоспників, про „право на освіту“ А що сама пані Рузвелт не могла додуматись до того, що неодин пакунок з Америки служить за хабар на те, щоб молода дівчина чи юнак могли „поступити“ на вище учбове заведення, то чи ж можна дивуватись?

А позатим — не знаю, чи не за сміливий мій здогад: Елінор Рузвелт, мабуть, уважає себе тією, що має продовжувати політику свого чоловіка по відношенні до СССР, політику „голуба миру“ Це зрештою модне в теперішніх часах.

— А... чи жінки інших народів, що тепер під пануванням СССР, були також у Рузвелтові? — впала питання з-поза газети.

Я піднесла здивовано голову. Значить — дійшло і до нього?

— Нічого про це мені невідомо. Здається, нікого не було, лиш ми, українки.

— Гмм... — зазвучало знову з-поза газети. А по хвилині тиши:

— А... а... Все таки самі ви, жінки, не дали ради. Мусіли попросити і проф. Крашенінікова, і д-ра Осінчука, ага!

Виразний тріумф був у голосі моого чоловіка.

— Правда, — відповіла я — ніхто цього не перечить, ми запросили спеціалістів. А що вони чоловіки... Крім цього, скажи, будь ласка: хто кого запросив до співпраці у цьому ділі, хто дав ініціативу, хто підняв справу? Ну, скажи, але правду скажи?

Мій чоловік склав рівненько газету, піднявся, і рівним, „дивізійним“ кроком помарщував до кухні. За хвилину почувся дзеленькіт митої посуди. Це він завжди робить, коли не хоче виразно визнати мої перемоги...

Делегація СУА в Еленори Рузвелт здобула ще один успіх.

Рута

Боротьба проти „камикс-ів“

Вже кілька літ тому Генеральна Федерація Жіночих Клубів розпочала таку кампанію. Зясувала побуджений вплив жахливих сенсаційних оповідань та магазинів на дітству молодь. Це розворушило матерей, згуртованих у жіночих клубах. Боротьба з тими виданнями розпочалась по цілій країні, від побережжя до побережжя.

Вона триває вже близько чотири роки. Недавно тому журнал Федерації "Club Woman" подав підсумки цієї кампанії. Його не можна скопити цифрами чи заявами. А радше дрібними епізодами, що траплялись під час роботи.

Наперед членки клубів рішили запіznатись із камиксами. Переглянули газетні стенді та вибиралі те, що найбільше впадало в вічі. „Чи ви думали колинебудь, що вас могла б згіршити дитяча книжка?“ — розкаже одна з них. — „А ми це пережили, переглядаючи оце все друковане »сміття«. Порадились ще з учителькою, що була членом нашого клубу. Вона допомогла нам розглянутись у цьому матеріалі.“

— А тоді почали ми свої заходи. По черзі обійшли всі газетні станки у місті і звернули увагу власникам на непригоді для молоді речі. Деякі з них зараз же усували такі видання з поліць. Інші зазначували, що мусять самі провіріти їх непридатність. Були й такі, що нехтували нашою порадою.

— А тоді почали ми наші заходи у друге. Перш усього подали на зібранні у нашему клубі перший

вислід нашої кампанії, похваливши газетні станки, що вийшли її назустріч. Про це згадка у місцевій пресі. А тоді ми обійшли газетні станки ще раз. Більшість їх уже не мала кримінальних камиксів на полицях. А на тих кілька впертих ми рішили звернути особливу увагу. З часом напевне їх переконаемо!

Отаким шляхом пішов жіночий клуб одного американського міста. Цих способів було більше, бо кожен клуб вибирав собі до того самостійну дорогу. Але всім треба було однакової витривалості. Бо показалось, що не вистачить вичистити раз поліці від того „сміття“ А треба постійно й послідовно слідкувати за тим.

Успішні жінки

Лакшмі Менон, громадська діячка Індії, дісталася тепер надзвичайне відзначення. Її іменовано заступником міністра заграницьких справ Індії. Вже кількаразно вона заступала Індію на терені ОН.

Лакшмі Менон придбала солідну освіту, закінчивши факультети права й філософії в університетах Мадрасу й Лондону. Одружилась із В. Меноном, професором університету в Патна. Сама вона виявила дуже рано громадські зацікавлення. В міністерстві заграницьких справ працює від 1952 р. як парламентарна секретарка.

Окрему увагу вона присвячує жіночому питанню в Індії. Її завдячує дуже багато індуське жіноцтво, бо вона опрацьовує його правні питання та допомагає у виборенні їх. Пише часто на ці теми в індійській пресі.

лб

Зоя Полевська, віольончелістка, дала в лютому свій власний концерт у Нью Йорку. Кілька літ про минуло від її дебюту в Карнегі Гол і під час того мисткиня інтенсивно працювала. Українська громада вітала її тут і там на своїх презентативних концертах, грава вона й на запрошення американських музичних кругів. Тепер американська критика відмі-

тила з великою увагою її виступ. Вона вперше в Нью Йорку грала „Ададжіо і Багателлю“ Макса Шпрінгера — із сюїти цього композитора, яку він їй присвятив. Це — як пише „Інтернешенел Мюзишен“ — твір великої ліричної краси. З української музики вона заграла „Гавот“ з „Української Сюїти“ Миколи Лисенка.

ПОДЯКА

В імені Окружної Ради СУА складаю щиру й сердечну подяку паням і панам, що так жертвенно співпрацювали при організації Свята Жінки-Героїні. Пані др. Наталя Газуняк дякую за такий добірний і добре опрацьований реферат, п-ні Ніні Лужницькій за великий труд в опрацюванні й виведенні програми, п-ну Миронові Микіті за світлини, декорацію сцені і висвітлення картин, а молодій декляматорці п-ні Зені Кохановській за гарно виконаний вірш. Рівно ж дякую щиро хорові 10 Відділу СУА та його диригентці п-ні Ірині Чумовій за пісні, якими вони звеличали наше свято. Щиро дякую всім паням, що працювали в комітеті підготови, а зокрема п-ні К. Гардецькій, яка дбала про підготову програми. Нехай Всешишній винагородить Вам усім за це!

Анна Сивуляк
голова Окружної Ради СУА
у Філаделфії.

Куховарські зшитки

ОВОЧІ Й ГОРОДИНА

Упорядкувала Н. Костецька

Ціна зшитка 60 ц.

Замовлення приймає:

**Ukrainian National Women's League of America, Inc.
909 N. Franklin St., Phila. 23, Pa.**

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ

Йосипа: Слово „ригати“ дійсно не-літературне і його не слід уживати в розговірній мові. Замість цього є слово „блювати“ або „вертати“. На жаль, у нас уживають часто слова „вертати“ в розумінні „вертатись“, „повертатись“.

НАШЕ ЖИТТЯ — ТРАВЕНЬ, 1958

У президентки М. М. М.

Не так воно легко зустрітися з панею Мансо. Вона ж бо, побіч почесного звання голови МММ, є заступницею посадника (мера) міста свого рідного містечка Шатійон су Бане, і з того приводу на її плечах спочиває вся суспільна опіка над мешканцями Шатійонської громади. Тому то мое „інтервю“ з нею йшло аж трьома дірогами: коротенькою особистою розмовою в залах цьогорічного „Базару МММ“, листуванням, (у тракті якого вона переслава мені своє фото), та розмовою про неї з генеральною секретаркою МММ, панною Делем.

Ось що вона сама мені про себе сказала:

— Ви хочете щось про мене написати до Вашого гарного журналу? Будь ласка! Я захоплена, тільки не думаю, щоб я багато дечого могла вам про себе сказати! Я зовсім скромна жінка! Автім, — у мене часу обмаль. Фото? Я пришлю вам його поштою! Життєпис? Ах, до писання мені так важко зібратися! Але згода. Я вам щось напишу.

А ось що написала (дослівно) вона мені декілька тижнів пізніше:

„Дорога пані, у поспіху й з великим жалем, що так запізнилася, — ось вам мое foto.

„Я не знаю, що вам писати про себе, — ви ж знаєте мою роботу й мое намагання, щоб досягнути того, щоб усі нації признали «вартисть материнської місії».

„Я є матір'ю пяти дітей і уже бабуња...

„Крім того я взяла на себе тягар заступництва посадника моєї громади з усіми «соціальними справами», й виконую цю функцію від 10-ти років.

„Телефонуйте, коли Вам треба щось більше знати!

Приязна Вам,
Ж. Мансо“

Ясно, що такі „телеграфічні“ інформації не могли мене вдоволити, й я, щоб не набридати більше п-ні Мансо, вибралася одного четверга, (завізши дітей до української школи), до будинку французької жіночої організації „Юніон фемінін сівік е сосіяль“, де

має своє бюро МММ. Я знала, що знайду там напевно „душу“ цієї міжнародної організації п-ну Делем. І я не помилилася, як і не помилилася в тому, що вона прийме мене в милій кімнатці нагорі, хоч на неї ждатиме внизу, в голі, дружина французького генерала, яка

зуміти її живаву й корисну діяльність. Ото ж нотуйте:

— П-ні Мансо стала президенткою МММ 1953 року, але перед тим була вона довголітньою головою „Юніон фемінін сівік е сосіяль“, — фундаторки МММ, за ініціативою незабутньої, померлої, мадмуазель Бютіяр. Перед п-нею Мансо, — президенткою МММ була мадам Д'Арсі.

— Вибачте за недискретне запитання: а чому це ви, панно Делем, не були ніразу президенткою тієї організації, яка так багато вам завдячує?

Панна Делем вибухнула сміхом, хоч мое питання було їй приємне.

— Якже ж ви хочете, щоб я, бездітна, була головою матерей? Це ж з тієї самої причини така велика діячка як п-на Бютіяр, — завжди відмовлялася від цієї часті. Але, з другого боку, — коли б я була матір'ю, — я напевне не могла б сидіти тут.

— Чи так багато часу забирає вам ваша функція генеральної секретарки?

— Весь час! Ми саме нераз про це говоримо з панею дю Вобан, — теж бездітною: — хто, яка маті, могла б виконати цю величезну міжнародну працю, навіть оту щоденну, без підготовки конгресів, чи інших імпрез, для чого треба окремого апарату? Але вернімося до п-ні Мансо. Вона дуже зайнята біднішими верствами нашого суспільства й має вичуття практичних, щоденних питань, які постають перед матерями. Зокрема вона знаменито розуміє, що треба зберігати оцю незаступну роль матері для справжнього людського прогресу, й вона не признає цих форм цивілізації, які не респектують матері, та родинного оточення, необхідного дитині. При чому вона не визнає ніяких привілей, спричинених політичними умовами. Ось вам приклад: 1948 р. — один рік після оснування МММ, поїхала вона в Женеву на сесію „Фонду Дитини“ при ООН (як делегатка МММ) і добилася того, що комітет вирішив давати допомогу дітям у всьому світі, без огляду на те, чи їхня держава є членом ООН, чи ні, як це було до

Жаніна Мансо, президентка Світового Руху Матерей

хоче внести деякі проекти на наступний конгрес МММ.

— Маю надію, що колись ще матиму приемість просити вас, панно Делем, про інтервю, — почала я чесно, (хоч, зрештою, і з великою симпатією до цієї фанатички ідеї!), — але цим разом ідеться про ваше посередництво в інтервю з п-нею Мансо.

— Ви це зовсім добре придумали. Я в курсі цієї справи, бо п-ні Мансо жаліла, що не могла вам більше написати...

— Скажіть мені, будь ласка, чи добре я скажу п-ню Мансо, яку, зрештою, знаю дуже мало. Мені здається, що це радше практичний ум (еспрі), для якого важливіші всі ці щоденні справи „до виконання“, як „безлідне теоретизування“, чи напр. писанина... Вірно це, чи ні?

— Але ж мадам Вішінскі (так таки й не вимовлять моє прізвища якслід!) ви це знаменито підхопили! Знаючи, який це тип людини, вам уже легко буде й зро-

цього часу (напр. Еспанія, Японія й т. п.).

— П-ні Мансо казала мені, що вона їздила теж до ЗДА й навіть дуже жаліла, що не мала адреси СФУЖО, якого була б напевно відвідала...

— А так. Вона їздила туди від „Юніон фемінін“ на зізд для „розвитку продукції“, бо вона цікавиться й підвищеннем життєвої стопи біднішого населення, зокрема ж матерів з дітьми... Чи це все, що ви хотіли б знати?

— Іще одне питання в двох частинах: як ставиться п-ні Мансо до жінок, поневолених Москвою народів, і зокрема до українських жінок?

Панна Делем зірвалася зі свого крісла, кинула по дорозі комусь у телефон: „Вибачте, задзвоніть через п'ять годин, я зайнята!“, потрилася в великий, вмуркований у стіну шафі, й принесла мені „Ревю Інтернаціональ“ їхнього журналу „Ля фам“, каже:

— Замість слів — ось вам документ: це ж за великою підтримкою п-ні Мансо на конгресі МММ 1950 р. в Парижі, де доповідь про українську жінку мала п-ні Витязь, перейшли оці резолюції в справі переслідувань і депортованих жінок.

— Про ці резолюції я знала, тільки невідомо було нам, що це заслуга п-ні Мансо!

— Це було вісім років тому, а тепер, за її готовування, ось дивиться... і ділова секретарка знову порилася в паперах. — Ось матеріал до нашого наступного числа. Саме йде стаття про альбанську жінку. Як бачите, — нас не цікавить „коекзистенція“, але добро матері й дитини, байдуже, чи воно з вільних народів, чи з сателітів, чи ще гірше, — з крайн перетворених на „соціалістичні республіки“...

— і ще щодо українок...

— П-ні Мансо дуже цінить у вас українське мистецтво, вишивки, привязання до родини й родинного вогнища...

— Дякую за компліменти для нас, та за інтервю! Тікаю, бо вас ждуть, та вибачте, що забрала стільки часу... — і в тому моменті я пригадала собі, що мала запитати про одну, делікатну справу. Але я своїм звичаєм, рубнула

Памяті Лесі Бень

(Докінчення)

Під час другої світової війни й окупації Галичини в 1939 році, большевики заарештували В. Беня і „зліквідували“, як колишнього українського військового діяча. В 1944 році Леся з сином виїхали з Галичини, спочатку до Німеччини, а в 1947 році до Америки, до Дітройту, де вона жила до самої смерті. В Дітройті вона вілаштувалася на працю помічницею медичної сестри в шпиталі Г. Форда й увійшла в місцеве громадське життя. Була активною членкою Союзу Українок, членкою Церковного Сестрицтва Св. Покрови при українській православній катедрі, але найбільше уваги приділяла службовим обов'язкам. За надзвичайно чule відношення до хворих її дали назив „наша мама“. і справді, всі хворі, що вона їх доглядала, мали від неї, як від рідної матері, пильний догляд. Вона обслуговувала не лише своїх хворих, а й „сусідніх“, якщо її колеги-доглядачки барися на виклик.

В останній період перед смертю Леся довгий час уже не працювала, і це її найбільше гнітило. Вона завжди говорила, що лиш тоді почуває себе корисною і відчуває сміс життя, коли може віддати свою працю на користь інших — чи то хворих, чи то жіночій організації, чи то українському народові як спільноті.

Хворіла Леся на страшну недугу — пістряка лечінки, але не знала цього, і до останньої хвилини життя вірила, що в неї діябет, і що вона пристосується до своєї хвороби іншім чином, — зовсім незділікатно, вже на сходах, кудою ми разом сходили:

— Чи правда це, що дійшло до якогось розриву між МММ і „Юніон“?

— Вже й ви це чули? Все це наробив наш цьогорічний „кermes“, якого влаштували ми, не спільно з „Юніон“, як звичайно, але окремо, щоб... заробити трохи гроша, якого нам дуже-дуже потрібно для наших цілей...

— О, як приемно довідатися, що це вигадки! До побачення мадмуазель Делем!

— До побачення мадам Вішніцькі!

Люба Вітошинська

роби і буде далі жити і працювати як багато інших хворих діабетиків. При своїй хворобі вона могла сама ходити і навіть виконувати різну домашню роботу, майже до останнього дня свого життя. Незадовго до захворіння, а головне під час хвороби, вона, щоб відчуваючи кінець свого життя, вишила два дуже гарних рушники для прикраси намісних образів в українській православній церкві. Вона була членом церковної громади і звесь час щедро офорувала на різні потреби своєї церкви.

Під час її тяжкої хвороби, Лесею дбайливо опікувався її син Кость. Треба признати йому, що він справді виявив правдиве сітівське чуття, і віддав своїй матері все, що можна було в тих умовах.

За два місяці перед смертю Лесі, наше місто відвідав проф. Ів. Драбатий, що знав її ще з часів визвольних змагань. Відвідуючи її, цілий вечір провів із нею, згадуючи колишні часи і славні повязані з ними події 1917—1920 років. Між іншим він також пригадав, що останній раз зустрічав Лесю в 1919 році, в Києві, на вулиці, коли вона розносila по місту якісь урядові відозви. Після того вечора, під враженням зустрічі і спогадів — вона кілька день навіть краще себе почувала. Все згадувала минуле, пережите, і висловлювала світлу надію на майбутнє, але не для себе, а для свого народу.

Померла Леся Бень 9. березня 1957 року, о годині 8-ї вечора. Поховали її на одному з країн кладовищ, „Гренд Лівн“, у західній частині міста Дітройту. Зазеленіла травою ще одна свіжа могила на тернистому шляху нашого великого вигнання. Відходять одна по одній вірні дочки України, патріотки своєї поневоленої Батьківщини, не діджавши її звільнення. Тому мусимо, шануючи їх світлу память, завжди памятати, що нашим обов'язком є також продовжувати їх працю для прискорення остаточної перемоги української правди над злом, для звільнення нашого народу від окупації. То буде найкращий памятник для українських патріоток, у тому і для Лесі Бень. **Е. Розгін**

НАШЕ ЖИТЯ — ТРАВЕНЬ, 1958

При 28 Відділі СУА в Нюарку створився жіночий хор. Посередині диригентка п-ні Оксана Согор-Тарнавська.

Вітаємо новий жіночий хор

Як звичайно — створення нового хору на терені СУА завдячуємо якісь надзвичайній імпрезі. Такою був 25-літній ювілей 28 Відділу СУА у Нюарку. Це ж Відділ підготував із великою увагою. Хотілося звеличити це свято своїми силами. Хіба ж немає в нас добрих співачок?

Та окрім хористок треба й диригентки! Виявилось, що у Відділі є добра музикантка — п-ні Оксана Согор-Тарнавська. Це давня, активна членка, що не відмовила досі ніякої послуги. Вона була солисткою церковних хорів у Львові, а на еміграції в Німеччині провадила міщанин і жіночий хор у таборі Кляйнкиц. Отже Відділ був щасливий, що вона погодилася зорганізувати хор.

Співацький гурт приступив до праці. Відділ у Нюарку розпоряджає власною домівкою, отже є відповідне місце на проби. Що четверга сходились членки під неутомною орудою пані Оксани. На фортепіяні акомпаніювала п-ні Тайсса Голіната-Богданська.

Першою піснею, яку вивчав хор, був гимн Союзу Українок Америки. Прості, щирі слова, розяснені музикою М. Гайворонського, так легко пливуть у гурті Союзянок.

Потім хотілось проспівати щось із пісень нашої великої Лесі. Це були „Гетьте думи“ в гармонізації Білогруда і чуттєве „Ой, горе тій чайці“ у гарм. Леонтовича. Дальше гимн американських українців „Далека ти, а близька нам“. Здається досить для прикраси нашого ювілею.

Стрій для свого виступу хор вибрав найскромніший — білі, вишивані блузки і довгі, чорні спідниці. Гідно і естетично виглядає в цьому кожен жіночий співацький гурт.

Українська громада в Нюарку прийняла його гучними оплесками. Чи не можна радіти нашему ростові в музичній культурі? І признання зявилось відразу. За місяць хор 28 Відділу запрошено на Свято Жінки-Героїні у Нью Йорку. Там міг показати своє вміння перед ширшою пубlicoю і звеличити співом наше геройське жіночтво. А врешті третій виступ — на відкритті української програми під час цінної, культурної імпрези — української виставки в американській бібліотеці в Плейнфілді, Н. Дж. Там почула його вперше американська публіка, що прибула численно на ту імпрезу.

Отак невеликий мистецький почин розрісся в короткому часі в

поважну мистецьку одиницю, що може презентувати нашу музичну культуру. До наших жіночих хорів прибув ще один — із гарним голосовим матеріалом та добрым проводом. Жаль тільки, що так мало в нас репертуару на жіночі хори і з цим боряться всі наші диригентки. На їх думку було б добре, коли б наші музики схотіли гармонізувати пісні на жіночі хори.

ОДНА ЧЕТВЕРТИНА ДОХОДУ

Хліборобський Каледж у Вермонті обчислив розподіл доходу пересічної американської родини, яка заробляє 4.000—5.000 доларів річно. Коли вона складається з чотирьох осіб, тоді її видатки на харч сягають до 29% доходу. Це значить, що одна четвертина видаткованих грошей іде на харчування.

В останньому часі завважується певна підвишка в цій галузі. Дослідники вважають, що причиною тут не зрист цін на харч, бо такий завважується рівномірно в усіх ділянках. Радше треба приписати його фактів, що американський харчевий ринок тепер уже не знає пори року, а подає в кожній порі всю городину й овочі.

Посмертна згадка

НЮАРК, Н. ДЖ.

Дня 3. березня ц. р. відійшла на вічний спочинок дорога наша членка **Анна Швець**. Похорони відбулися дня 7. березня ц. р. при численній участі членок 28 Від. СУА.

*

Дня 3. березня ц. р. відійшла на вічний спочинок дорога наша членка **Анна Галанич**. Похорони відбулися дня 6. березня ц. р. Членки 28 Відділу СУА взяли участь у похоронах.

Недавно тому дійшла до нас сумна вістка, що в захисті старих у Німеччині померла наша визначена громадська діячка **Юлія Зеленівська**. Як членка Українського Жіночого Союзу в Берліні вона входила в склад української делегації на конгрес Міжнародного Жіночого Союзу в Римі у 1923 р. та на конгрес Ліги Миру і Свободи в Празі у 1929 р. Точніші відомості про цю постать нашого жіночого руху подамо в дальших числах.

••••••••••••••••••••••••
**Шлюбні китиці,
похоронні вінки
й коші**

та всі роди квітяної декорації

виконує

**УКРАЇНСЬКА КРАМНИЦЯ КВІТІВ
ГАРО — Галини Чучневич**

4422 Pearl Rd.

CLEVELAND 9, OHIO

Tel. FL 1-5119, увечорі SA 1-4016

••••••••••••••••••••••••

Куховарські приписи

Н. Костецької

ГОРОДИНА Й ОВОЧІ

Ціна 60 ц. за зшиток

з пересилкою 65 ц.

НОВІ ВИДАННЯ

**Людмила Коваленко: Рік 2245.
Роман-утопія. Накладом автора.**

Правдиво назвала авторка свій черговий твір. Це дійсно утопія, хоч із шляхетним замислом. Теорія авторки, що вже за 300 років людство під впливом доброго виховання в „країні матерів і дітей“ змінить цілковито своє обличчя із вовчих жорстоко-жадібних шкур у ніжно-благородні овечі — це дійсно утопія — дивлячись із перспективи сьогоднішнього дня та оружної підготови. Хіба що надіяється можна, що найновіші технічні засоби заведуть нас до такої щасливої країни.

Хто любить фантастичні повісті, той прочитає цей роман із насолодою, бо писаний живо, легко й цікаво. Яскраво виведена притаманна москалеві жорстокість і помста та сентиментальна шляхетність українця. Як пише сама авторка, вона старалась показати конфлікт між національностями, нехіть Москви до мирного співжиття з іншими народами та проблеми майбутнього суспільства, які хоч шляхетні задумом, остаточної розвязки не приносять. За провини проганяють грішників знову на нашу стару планету в долину сліз і прапці, а не вільного літання небесними просторами.

К. Гар.

ВЕЛИКОДНЯ ПАСКА

На обгортці попереднього числа показали ми чудовий зразок, цо його спекла п-ні **Пелагія Магдич із Елизабету**. Пишуть нам, що таку ж паску спекла для виставки в публічній бібліотеці й п-ні **Віра Гришин** у Міннеаполісі. Отже є майстри цього діла між нашими членками! Треба тільки збудити охоту її спонукати їх до того, щоб показали своє вміння!

Для тієї цілі найкраще перевести в Відділах конкурси пасок. На свяченому у Вашій громаді можна відзначити найкращі з них.

Відновлюйте вашу передплату вчас, чим осягнете миле почуття упорядкованості, а видавництво зрівноважений бюджет.

ГОСТИ В ЦЕНТРАЛІ

Дня 4. квітня ц. р. могли ми у Домі СУА привітати заморського гостя. Того дня відвідав Управу СУА і СФУЖО проф. Юрій Бойко, що прибув до ЗДА. У відсутності голови Централі прийняла його урядуюча містоголова п-ні Стефанія Пушкар та екзекутивна директорка п-ні Кекілія Гардецька. Проф. Бойко розказав про свої пляни та розпитав про біжуці справи обох централь. Зустріч тривала близько годину.

Успішні жінки

Ельза Брандстрем померла десь літ тому в малому американському містечку. Хоч більшу частину свого життя вона провела в Росії, Німеччині й ЗДА, проте роками після смерті відзначив Шведський Червоний Хрест. Бо Ельза Брандстрем була шведкою і як така принесла своїй батьківщині честь і славу.

Перша світова війна зактуалізувала проблему полонених. Тисячами мандрували вони на Сибір у важкі умовини військових тaborів. Ельза Брандстрем, тоді дочка шведського посла у Петербурзі, перша піднесла справу допомоги. Коли завдяки її заходам Шведський Червоний Хрест вирядив санітарний поїзд на Сибір, вона поїхала з ним туди і зосталась на Сибірі аж до 1920 р.

Праця, яку вона проробила, була величезна. Перемандрувала всю країну, добуваючи полегші, лікарську опіку, право на листування. Коли вибухла революція, вона могла виїхати. Але залишилась аж поки не вирядила останнього поїзду з поворотцями. І ці надали їй наймення „Сибірського Ангела“, що розяснив їм понурі дні неволі. лб

К В і Т И

на День Матері

виберіть у крамниці

ІВАННИ РОЖАНКОВСЬКОЇ

45 E. 7th St.

NEW YORK 3, N. Y.

Tel. SPring 7-1079

••••••••••••••••••••••••
НАШЕ ЖИТЯ — ТРАВЕНЬ, 1958

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

Трагічні роковини

Нація, якої розвій іде нормальним шляхом, без окремих намагань посторонніх чинників знищити його — таких роковин не відмічує. Не спричинила цієї трагедії якась незбагнута чи непогамована стихія, але дияволські придумани політика „братнього“ народу у змаганні за першенство чи виключність влади, а радше ради невільничого підкорення та винищення свободолюбного та талановитого українського народу — його суперника у тюрмі народів ССРР.

Ось уся причина штучно викликаного голоду в 1933 р. на Україні — в цій медом і молоком текучій країні всякого добробуту та природних багатств. Тільки в демонській душі московських мажновладців міг зродитися, а що більше — зреалізуватись у сто відсотках такий жахливий плян, важкий у своїх наслідках не тільки самими міліонами безпосередніх жертв голоду, але й своїми перебоями у нормальному розвитку нації.

Треба відмітити окрему роль української жінки-матері, дружини, чи навіть дівчини у той час. Вони становили твердий, незламний гурт у кожному селі, об який розбивались „плани до двору“ большевицької верхівки. Вони різко протиставились „розкуркуленню“ та антирелігійній пропаганді, а потім організації колгоспів. Їх масово розстрілювано чи карано засланням на важкі роботи у далекосхідніх лагерях за збирання колосків. Найбільше жертв голодової смерті становили жінки, бо віддавали останню скибочку отруйного чи трачинного хліба дітям чи батькам, хоч і це не врятувало їх від смерті.

Сталінська економічна політика заломалась об тверду поставу немінчих жінок. Але нація у своєму розвитку втратила одне покоління ненароджених дітей, була обтяжена сотнями тисяч сиріт, які вихо-

вувались під впливом начальства. Дітвора, що пережила катастрофу, була ювіла й не могла вже вловні дійти до нормального фізичного розвою.

А все таки український народ пройшов і крізь цю жахливу катастрофу. Пройшов і виніс із неї повну свідомість, хто його дійсний ворог і як треба йому протиставитись у майбутньому. І хоч важкою ціною міліонних жертв здобув цей

черговий досвід, то вже тепер і на майбутнє зуміє зберегти свою національну окремішність, навіть у большевицькому режимі.

А як відмітимо ці трагічні роковини ми, у вільному світі? Тісним обєднанням усього жіночтва та освідомленою працею серед чужинців. Покажемо, що досвід і жертви наших сестер і братів не пішли намарне. Вони стали для нас дорожказом, як треба жити для України, щоб уже більше не навистили її подібні катастрофи.

К. Гардецька

Свята Жінки-Героїні

Курітіба, Бразилія. Жіноча Секція при Хліборобсько-Осв. Союзі вшанувала геройський подвиг українських жінок окремим святом. Відкрила його голова п. Ольга Горачук і відчитала реферат португальською мовою, тоді коли секретарка п-ні Клявдія Ващенко змалювала цей шлях українською мовою. Слідували декламації у виконанні пп. Ольги Кучми, Мелянії Процик, Катерини Горобйовської й Іванни Борушенко. Сольоспів п-ні Ляриси Горобйовської і фортецянова точка п-ні Марії Флисак влучно доповнили програму. А вже найкращим завершенням її був виступ жіночого хору під очами проф. Любомира Мацюка, що відспівав три пісні.

На залі переведено збірку на Фонд Пятсот, яка дала 1.650 крузейрів. **Тижневик „Хлібороб“** стверджує, що свято пошани героїням стає вже традиційною та загальною імпрезою нашої громади.

Ляйс, Франція. Філія Союзу Українок Франції перевела це свято 23. лютого. Відкрила його вступним словом голова п-ні Варвара Рибчук, зясовуючи значення великої жертви, що її складали і складають наші жінки. Обширний реферат на цю тему прочитала секретарка п-ні Лозяк, називаючи по черзі прізвища тих, що поклали своє життя за Україну.

У мистецькій частині свята були

вплетені декламації у виконанні пп. Анастазії Баран, Андрія Крука, Аделі Шурмацевич, Миколи Обаля і Володимира Фриза. Діти відограли коротку інсценізацію, присвячену жінці-героїні. Врешті жіночий хор під орудою п-ні Анни Ворони відспівав кілька пісень.

Свято, влаштоване силами Філії СУФ, стянуло всю місцеву громаду.

Торонто, Канада. Для поклону жінці-героїні обєднались усі жіночі організації цього міста. Це гарний приклад доброї золі і зrozуміння цього свята, яке відбулось 23. лютого у залі Укр. Дому. Відкрила його голова ЛУКЖ п-ні Катерина Кравс коротким вступним словом. Головну доповідь виголосила п-ні Марта Кравців-Барабаш, змальовуючи геройський торів української жінки впродовж віків. Із декламаціями виступили п-ні Марія Глушко (Франка „Каменярі“) і п-ні Анна Мазуренко (Тичини „Скорбна маті“). Сольоспів п-ні Люби Ганущак (Нижанківського „Жита“, Лопатинського „Надії“) і Соляренка „Згадка дівчини“ завершив першу частину свята.

Другу частину заповнила інсценізація „Грішинці“ Лесі Українки в постановці Аріядни Стебельської. У пісні брали участь пп. Христина Болюбаш, Аріядна Стебельська і Дарія Лошньовська.

Для Енциклопедії Українознавства

Гладун Анна, нар. 1908, родом Покладок, співзасновниця Українського Золотого Хреста в ЗДА, його перша голова, а потім в рр. 1950-54, тепер почесний член організації.

Глинська Євгенія, голова Союзу Українок у Рівному в рр. 1929-30, голова Жіночої Служби Україні, заслана по 2. світовій війні.

Гнатківська Дарія, нар. 1912, член ОУН, співорганізаторка агентату на польського міністра Перецицького, засуджена у варшавському процесі на 15 літ тюрми, у вязниці одружилася із М. Лебедем.

Гоженко Марія, нар. 1886, дружина Бориса Матюшенка, членкиня РУП у Києві, з 1920 р. на еміграції, переважно у Празі, делегатка на соціалістичні конгреси.

Говикович Михайлина, нар. 1882, родом Нижанківська, сестра о. Остапа Н. і дружина Альфреда Говиковича, голова Кружка ім. Ганини Барвінок у Львові, член управи Т-ва „Українська Захоронка“, провела в ЗДА збірку на закуп Дівої Ремісничої Бурси у Львові в рр. 1930-31.

Гойська Ганна, шляхтянка XVII ст., творила фундації та надала земельні посілості Почаївській Лаврі.

Голіцинська Катерина, нар. 1881,

родом Ярмут (псевдо Лоза), членка РУП, у рр. 1903—1905 перебувала у Львові. Вченій статистик, керівник статистичного відділу Губ. Земства у Саратові. Її праці про Волинь і українські поселення на Далекому Сході друкувались в „Укр. Жизнь“, ЛНВ.

Голуб Марія, нар. 1899, родом Гелемей, вчителька зі Станиславівщини, голова Обєднання Українських Жінок у Регенсбурзі в рр. 1947-49, член Гол. Управи Союзу Українок Америки в рр. 1951-53.

Гольшанська Настя Юрівна, княжна, заміжня Заславська, освічена жінка XVI ст., яка дала у 1556—1561 фонди на переклад і друк славної Пересопницької Євангелії, архимандритові Пересопницького монастиря Григорієві. Пересопницька Євангелія — це цінна пам'ятка української літературної мови середніх віків.

Горбачева Лідія, педагог і журналістка, секретарка Гол. Управи Союзу Українок у Львові у 1937, співробітница журнала „Жінка“ і „Жіноча Доля“.

Гординська Олена, родом Бірчак, дружина Ярослава і мати поета Святослава. Співзасновниця т-ва „Будучість“ і довголітня голова Т-ва „Укр. Захоронка“ у Львові, тепер у ЗДА. Член Гол. Управи Союзу Українок Америки від 1953.

рони переслідуваних у ССР, Комітет допомоги п-ні О. Петлюровій, у „Нансенівському Фонді“ та новозаснованому Комітеті оборони сл. п. Гол. Отамана С. Петлюри.

Обі Філії СУФ — у Ліоні й Ляйсі — стоять із централею в живому листовому kontaktі.

Звіт секретарки (п-ні В. Дратвінська) виказав 8 сходин, оживлене листування (114 листів). Звіт касієрки (п-ні М. Мазур) подав сальдо в касі 52,365 фр. Пресова референтка (п-ні Л. Вітошинська) подавала звіти до тижневиків у Парижі та до „Нашого Життя“.

По короткій дискусії вибрано наново дотеперішню управу з невеликими змінами. До нової управи увійшли: п-ні Ганна Пастернак, голова, п-ні Люба Вітошинська, містоголова і пресова референтка, п-ні Віра Дратвінська, секретарка, п-ні Марія Мазур, касієрка, п-ні Софія Мельник, реф. звязків. До контру. комісії увійшли пп. Юлія Мельникович, Ванда Зелена і Клементина Пастернак.

Треба з радістю ствердити, що праця т-ва хоч окромна, проте проходила оживлено і в добрій, дружній атмосфері. Це дає запоруку розвою товариства в майбутньому. А що воно діє в великому світовому центрі, то цей його шлях має для нас особливе значення.

ОЛЕНА ЛОТОЦЬКА ВИХАЛА ДО ЕВРОПИ

Містоголова СФУЖО п-ні Олена Лотоцька виїхала на довший побут до Європи. Її осідком буде Мюнхен, де її затримають справи ЗУАДКомітету. При цій нагоді вона вгляне у працю Обєднання Українських Жінок, а головно в акцію Фонду „Мати й Дитина“, що удержує навчальні станиці в Німеччині. З часом відвідає також недавно заснований Український Жіночий Союз у Відні.

ОСОБИСТЕ

П-ню Анастазію Харіш і п-на Михайла Харіша в Шикагу вітаємо з приводу народження їх донечки Христини. Нехай росте-виростає, батьків радує та піде слідами своєї матері, членкини Управи СФУЖО!

УПРАВА СФУЖО

НАШЕ ЖИТЯ — ТРАВЕНЬ, 1958

UKRAINIAN WOMAN

OUR ENGLISH COLUMN

Difficulties of Soviet Education

a) Continuous Changing of the Programs

The programs of instruction in USSR have been undergoing continuous changes. This led to fluctuating condition and reaction on the pupils. Even the order to introduce co-education has been changed three times — on May 3, 1918, July 16, 1943, and in July, 1954.

b) Lack of Teachers

The periodical "Uchitelskaya Gazeta" (Teacher's Gazette), Moscow No. 163, reports that the Soviet ministry of education is receiving alarming advices from the schools that young teachers do not report at their institutions. This year the colleges in USSR have assigned for the schools around 5,000 teachers, but only 2,998 reported for work in the schools. In numerous schools the lessons in physics, biology, mathematics and literature had to be relinquished. This happened in Leningrad, Novgorod, Vologda, Saratov, Pskov, in Tartar Autonomous Republic, in Komi Autonomous Republic etc.

c) Attendance of Schools

The "Teachers Gazette" Moscow, 1956, No. 38, reported that the head of the provincial department of education of Archangel had informed that the children in that province had not been attending the schools because of material difficulties of their parents. In the province of Pskow at the beginning of the school year 5,300 pupils failed to attend the schools. In 18 districts of the province of Veliki Luki 2,900 pupils failed to report. In the Nordva Autonomous Republic 1,358 children remained out of school.

d) Lack of Buildings and School Supplies

There have been in the Soviet press constant complaints about insufficiency of school buildings, cabinets and workshops. The Literary Gazette of Moscow (No. 93, 1954) had complained that the paper used in the schools was of the worst kind.

The daily "Radyanska Ukraina" of Kiev, carried a report that out of 2,100 trade schools in Ukraine only 165 had their own premises while the rest were housed in the buildings for general schools where therefore there had to be two shifts in the attendance.

e) Choice of Professional Activities

The youth in USSR cannot freely choose their professional activities or place of work. The address of Khrushchev indicates how the Soviet government is settling about it.

The Moscow "Pravda" of February 20, 1958, reported that the youth of Ukraine had departed "enthusiastically"

1. 80,000 boys and girls to virgin lands of Siberia and Kazakhstan.

2. 83,000 young persons to cattle-growing farms in 1956-1957.

3. 110,000 to work in the mines in Donbas.

4. 50,000 boys and girls to Stalino and Dnepropetrovsk to build blast-furnaces.

These figures demonstrate that the Soviet government has been forcing the youth of Ukraine to toil in the industry or on the farms, mostly in remote lands, regardless of professional calling, family ties, or physical aptitude of the boys and girls.

Conclusion

However, the above facts and statements do not evince the worst evil of the Soviet educational system. The worst disaster is the indoctrination and imbuing of the youth's mind with hate toward everything contrary to bolshevism.

The Soviet doctrine is directed toward the plans to dominate the whole world. The Soviet regime is conducting its propaganda, followed by action. It has been trying to disseminate their inventions that the farmers and workers in the free world live in dreadful circumstances; that it is planning to destroy the USSR, and that it is exploiting the colonial peoples. All this propaganda is permeating the minds of the pupils teaching them to hate the Western World, and to get ready to struggle to "liberate" it.

The Soviet propaganda of hate tends to crook the conscience of the school children. For example, during the worst, compulsory famine in Ukraine, the Soviet regime widely advertised as a "hero" a perverted pupil Pavlo Morozov, who denounced his parents for having hidden a small amount of food to try to carry the family through the fraudulent starvation. For this act of "heroism" the boy was rewarded while his parents were liquidated. The story was printed in the school books to "educate" the children by demonstrating the kind of bolshevik "heroism."

The hate and the urging the children to inform against their parents is the worst poison supplied by the Soviet schools.

*

The above problems were discussed with Mrs. E. D. Roosevelt during our conference on March 18, 1958.

**When you change your address
don't forget to send ten cents for
cost of printing.**

AN INTERVIEW WITH PRESIDENT OF MMM

A reporter of OUR LIFE requested and was granted an interview with the President of MMM World Movement of Mothers, Madam Jeanne Mancaux. In this interesting interview it was learned that Madam Mancaux took over the leadership of MMM in 1953. Before that she took active part in Women's Social and Civic Union which actually founded present MMM.

Being a mother of five children she knows the joys and the problems of motherhood. At present she is Assistant to the Mayor in Ohatillon and is in charge of all social work in this town. Here she has the opportunity to come in contact with women of all social levels and is therefore fully aware of difficulties and hardships of women and mothers. She is always understanding and helpful in solving their problems.

As President of MMM she often represents this organization at different international conventions. In 1948, when UNECIF had a Convention in Geneva, Madam Mancaux was chiefly responsible for passing a resolution to help children of all nations and not only those in the countries which are members of UN. She also is often sent to represent Women's Social and Civic Union at different meetings.

This year MMM celebrates its 10th anniversary and Madam Mancaux is busy preparing material for the Study Days which will begin on June 7th, 1958, in Paris. Those Study Days will show the result of work and research of this important organization during its ten years of existence.

MEETING WITH MRS. ELEANOR ROOSEVELT

On the 18th of March this year a meeting took place between Mrs. Eleanor Roosevelt and representatives of UNWLA. The purpose of this meeting was the discussion of certain phases of

life in USSR about which UNWLA collected materials and facts. The meeting was held at the residence of Mrs. Roosevelt in New York. The head of our delegation was Mrs. Stefania Pushkar, Vice President of UNWLA. With her were Mrs. Tatiana Horashchenko, Dr. Natalia Pazuniak and Helen Prociuk. Present were also Dr. R. Osinchuk and Prof. S. Krashepinikow who were invited as specialists for this particular discussion. Mrs. Eleanor Roosevelt gave a very interesting account of her impressions during her trip to USSR and compared them with the experiences of those present. The representatives of UNWLA brought with them informative materials which dealt with life under Soviets in general and women's fate in particular, social work, education, "kolkhozes" (collective farms), and national and religious oppression. Mrs. Roosevelt was very interested and accepted the presented material.

The conversation which passed in friendly atmosphere lasted one and a half hour during which time the hostess served her guests tea.

In connection with this meeting UNWLA sent Mrs. Roosevelt a few Ukrainian Easter eggs with best wishes for a happy holiday.

MRS. LOTOTSKY'S TRIP TO EUROPE

Mrs. Lototsky in her capacity as a Vice-President of Ukrainian American Relief Committee left at the end of March for Europe, where she is expected to stay for a few months. There she is going to perform certain duties in connection with relief work. She will also pay a visit to the Headquarters of Ukrainian Women's Organization in Germany and will inspect schools and kindergartens which are supported by the Branches of UNWLA. These institutions help the children to preserve the knowledge of Ukrainian language, literature and history. After her return Mrs. Lototsky will give a full account of the help given by the Mother and Child Com-

mittee and what has been done thanks to the financial help of women in UNWLA and continued work of Ukrainian Women's Organization in Germany.

ACKNOWLEDGEMENT

February 18, 1958

Mrs. Mary Procak, President
Daughters of Ukraine
Elizabeth, N. J.

Dear Mrs. Procak:

I want to extend our heartfelt thanks to the "Daughters of Ukraine" for the generous demonstration they sponsored on "Ukrainian Foods" and may I extend a special "thank you" to you and to Mrs. Mary Frenkiewich for the excellent demonstration you have given. It was excellently done and everybody learned more not only about the "Ukrainian Foods" but about your "Chapter" and the social activities and good will you are building. Your wonderful co-operation is greatly appreciated and we are looking forward to 8:00 p.m., March 19th, for the demonstration on "Decorating Easter Eggs Ukrainian Style."

With best wishes and continuous success.

Yours sincerely,

Linda Karam

Program Director of YWCA
Elizabeth, N. J.

OUR LIFE

Edited by Editorial Board

Published by the Ukrainian

National Women's League

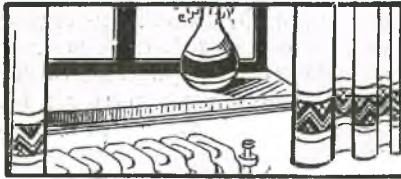
of America, Inc.

909 N. Franklin St.

Philadelphia 23, Pa.

Phone MA 7-7945

ЖИТТЯ — ТРАВЕНЬ, 1958

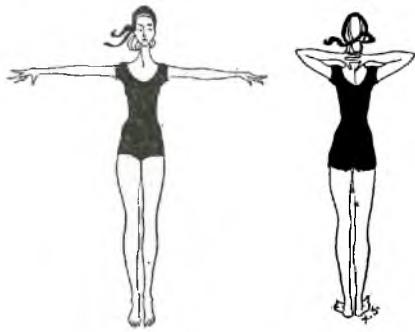
У НАШІЙ ХАТІ

Гарна постать

В літі, коли стрічаємо своїх знайомих на пляжі, завважуємо що йо різні вади й недостачі їхніх постатей. Та ѹ наша власна статі не все вдоволяє. Купелевий костюм, а навіть пляжова піжама безпощадно відслонюють усе те, що не так виразно виступає в нашому щоденному вбранні.

Найчастішою вадою жіночої постаті — це похила спина. Внаслідок лохіюї постави виступають лопатки, заглибується ямка над обойчиками, ну й отруддя (грудна клітка) виглядає незвичайно вузько. Також у сидячій поставі сильветка дуже некорисна: отруддя западається, живіт висувається, потилиця нахиlena вперед. Стовп хребетний у долішній частині занадто викривлений.

Трапляється також бічне скривлення хребетного стовпа. Пізна-

1. вправа: Піднести на пальцях ніг, а рівночасно з тим піднести руки в бік. Вернутись до давньої постави. Ця вправа особливо корисна для тих, що ведуть сидячий спосіб життя. Повторити її 6—8 разів.

2. вправа: Випрямившись, заложити руки за потилицю. Натягнути лікті якнайдальше назад, щоб випрямити отруддя. Вернутись до давньої постави. Цю вправу повторити 5 разів.

ють його по тім, що одне плече й бедро вище від другого. Це постає внаслідок нерівномірного навантаження. Наприклад, коли хтось носить все течку в одній рукі, або виконує тягло роботу

однією лиши рукою, як це часто у фабриці буває.

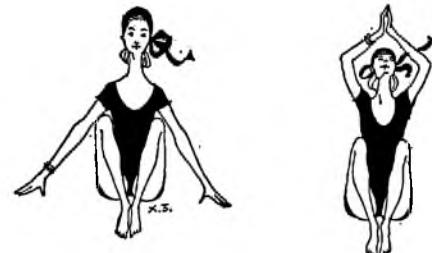
Всі ці хиби нашої постаті виводяться з недбалства. При шитті, писанні, читанні, їжі, хатній роботі приймаємо невідповідну поставу. Не направляємо цього спортом чи іншими руханковими вправами. Не дбаемо про те, що привичка переходить у наліг, а цей спричинює неестетичне каліцтво.

Як повинні ми сидіти, ходити, працювати?

При щодennих зайняттях у сидячій позиції треба сидіти вигідно, спиратись на спинку крісла, щоб стовп хребетний був випрямлений і щоб шия не схилялась занадто вперед. Крісло мусить бути вигідне, себто підпирати спину, звільняючи стовп хребетний від обтяження. Відступ поміж краєм стола, а крайчиком крісла повинен виносити 1 інч. Коли крісло більше віддалене від стола, схиляємось занадто і здушуємо отруддя, коли ж віддала менша, не маємо належної свободи рухів. Ноги, зігнуті під прямим кутом, повинні спиратись цілою підошвою на підлозі. Коли сидимо за високо, то ноги висять у повітрі і напружають мязи стегон. Коли ж крісло занизьте, висуваємо їх наперед або корчимо їх під кріслом.

Тут треба особливу увагу звернати на поставу дітей. При науці чи при їжі вони люблять сидіти недбало й доводять себе до такої неохайної привички, а згодом до запалого отруддя або короткозрості. Треба памятати, що при писанні дитина повинна тримати лікті на столі, інакше перекривиться. Також стіл треба достосувати до її постаті. Коли за низький, тоді дитина горбиться, а коли за високий, тоді підносить її плечі. Найкраще придбати окремий столик для шитячих задач, а коли це неможливо, тоді пристосовувати її сидження так, щоб було відповідне для даного стола.

Домашня праця дає господині різноманітність рухів і це допомагає втримати її постать у добрій

3. вправа: а: Сісти, зогнувши ноги. Руки сперти об землю якнайдальше від себе.

Рух б: Піднести руки з землі боком і злутити їх, сплеснувши, над головою. Зігнути голову назад. Цю вправу повторити 6—8 разів.

формі. Однаке частина тіла, що найбільше терпить від домашньої праці — це ноги. Через те, що більшість праці виконується стоячи, ноги найбільше терплять. Тому про них треба дбати заздалегідь добрим, вигідним взуттям, частими купелями й відпочинком. А передусім старатись яко мога більше праці виконувати в сидячій поставі.

Подаємо тут низку легких фізичних вправ, що допоможуть нам зберегти гарну, рівну постать.

ПЕРЕГЛЯНЬМО ВОВНЯНІ РЕЧІ

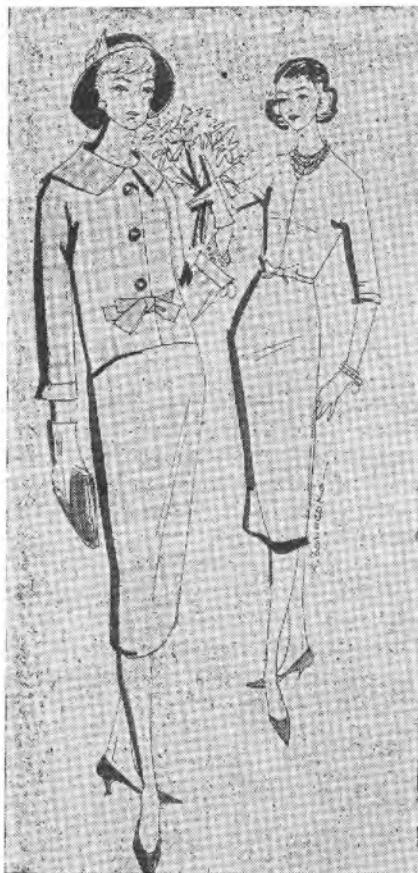
Нішо не терпіть так від молів, як добрі, вовняні матеріали. Їх треба особливо уважно забезпечити на зиму.

Тутешній промисл виробляє для тієї цілі багато засобів. Найкраще оправдують себе спеціальні рідини. Одну з них дають до води, в якій перемо вовняні суконки чи накривала. Другу розпилюють по поверхні плащів чи килимів з допомогою розпиляча.

Ці рідини можна дістати в дрігеріях. На банці їх лізнаємо по знаку ЕО53. Кілька ложок того до

Примхи моди

Нова лінія моди! Зітхають жінки, оглядаючи вітрини. Одні радіють гладким, рівним сукням, що спливають по струнких фігурах. А

другі хвилюються, як то будуть виглядати в цих „мішках“ їх дебелі постаті?

Може пошукаємо переходу? Ось невелика спроба. Дводільна суконка із кратчастого, грубого шовку. Складається з короткого жакетику й спідниці. Спідничка й блузка до стану удержана в давних формах. А жакетик сягає лише до бедер і допомагає маркувати модну, рівну лінію.

Якось легше зважитись на такий переход. Спробуймо його!

води, в якій перемо речі, вистачає. Ту ж саму рідину можна розпилювати по поверхні.

Хто має вражливу шкіру, повинен обходитись дуже уважно з цією рідиною. Обмити руки зараз по праці, або одягнути до неї гумові рукавиці.

Хоч сучасна мода викликала багато противорічних опіній і поглядів, як серед жіноцтва, так і серед креслярів моди, проте, всі погодилися в одному — а саме: щоб скропити довжину суконок. Спідничка вже ледве закриває коліна! Однак не треба в тому перебирати мірки! Як каже наслідник славного Христіяна Діора: „Мода твориться для жінок і вони повинні застосовувати її собі на користь, а не на впаки. Напр. гладкі жінки чи з не дуже гарними ногами краще зробляти їхніх ніжче колін. Вони на тому дуже скористають, а мода нічого не стратить!“

Вслід за короткою суконкою являються т.зв. „сімлес нейлонс“ — панчохи без швів, і то в усіх можливих кольорах. Вони тепер є невідлучною частиною гардероби сучасної елегантної пані!

— Голод треба заспокоювати, але апетит поборювати — каже д-р Леонід Коткін, експерт у контролі ваги людського організму.

— Апетит дуже часто триває, коли голод давно є заспокоєний. Тому треба харчуватися розумно, а не собі догоджувати!

Віра Ке

Як водитися?

Недавно тому я влаштувала ім'янини своєї 5-літньої донечки і запросила кілька дієзнаток і хлопчиків із сусідства. Вразило мене, що не всі діти, навіть старші, вміли охайні їсти. Чи не слід би звернути матерям на це увагу? Мені здається, що вже дуже рано треба привчати дітей, щоб уміли орудувати добре ложкою й вилкою.

Молода мати

Нема точно означеного віку, коли дитина починає самостійно їсти. Дітей, що м'яво їдять, звичайно довше годують, а ті, що їдять охоче, самі домагаються, щоб їм дати ложку в руки. Однак разом із тим, коли дитина починає сама їсти, треба їй засвоїти і добре звички при столі. Терпеливо поправляти її хиби, вказувати на добрий приклад дорослих чи стар-

ших дітей. Отакою наполегливою увагою можна добитись, що дитина навчиться добре їсти. Звичайно вважають, що в п'ять літ вона вже повинна вміти поводитись при столі.

Ваша правда, що треба би раз-у-раз пригадувати це матерям. Та вони тепер працюють заробково і в поспіху щоденого життя не в силі доглянути цього. Тому треба би дбати про це у шкільних харчівнях, де видають дітям сніданки й обіди. Нажаль там теж панує поспіх. А було б добре, щоб шкільний персонал або дижури матерей дбали й про цю ділінку виховання дитини.

Уміння їсти й поводитись при столі залишиться дитині, як прикмета на все життя. Як багато залежить нераз від такої дрібниці, як помилка чи неувага при столі! Тому Ваша заввага слушна і ми ще повернемось до неї.

Тітка Христина

СЕЗОНОВА ГОРОДИНА

Городина, особливо листяна, не має багато кальорій. Зате в її склад входять цінні вітаміни і мінеральні солі. Через те вони стають цінним додатком до їжі в виді різноманітних салат.

Зелена салата має в собі вітаміни А, Б і С. Подають її сирою, отже вона нічого зі своеї споживчої вартості не тратить. Приладжена на французький спосіб із цитриновою олівою є легше стравна, ніж напінним способом із сметаною й яйцем.

Шпінат має так само як салата, три групи вітамінів. Є багатий у мінеральні солі, що побуджують шлункові соки до кращої чинності. Подають його найчастіше в омлетах, із трінками й садженими яйцями. Швидко зладжений і поданий, не тратить вітамінів.

Шпараги це смачна городина, але не має великої відживкої вартості.

Редківця має етеричні олійки і піканний посмак. Подають її з маслом і хлібом до сніданку. Їсти треба необірану, але добре вміту. Можна зладити з неї салату до мяса: порізати на тонкі скибки, вимішати зі сметаною і посыпати кропом.

НАШЕ ЖИТТЯ — ТРАВЕНЬ, 1958

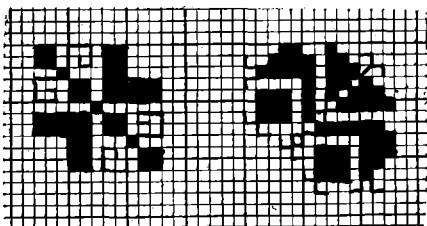
Українська ВИШИВКА

ВИШИВКА ДЛЯ ДІТЕЙ

Ч. 2. Убрання до забави з ясної перкаліни, приbrane вишиваними смугами на плечах, біля шиї й на штанях.

Ч. 3. Полотняне вбрання на га-рячі, літні дні. Можна прикрасити кожним вузеньким узором.

Ч. 4. Батистова суконка для ма-лої дівчинки, викінчена довкруги шиї, придолу і рукавців обміткою в красці вишивки. По цілій сукон-ці розкинені дрібні мотиви.

Ч. 5. Літнє вбрання з піки, при-крашене вузьким узором та обміт-кою.

Ч. 6. Практичний фартушок із ясного полотенця, прикрашений вишивкою..

НАШЕ ЖИТТЯ — ТРАВЕНЬ, 1958

Народні строї для дітей

виконує кооп. „БАЗАР“

822-823 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.

Вишивані сорочки	від \$12.95—16.50
Спіднички	від 2.95— 5.95
Попередниці	від 3.75— 4.95
Намисто	2.25
Віночки	2.50
Крайки	від 2.50— 5.50

ВЖЕ ВИЙШОВ ІЗ ДРУКУ

з бірник

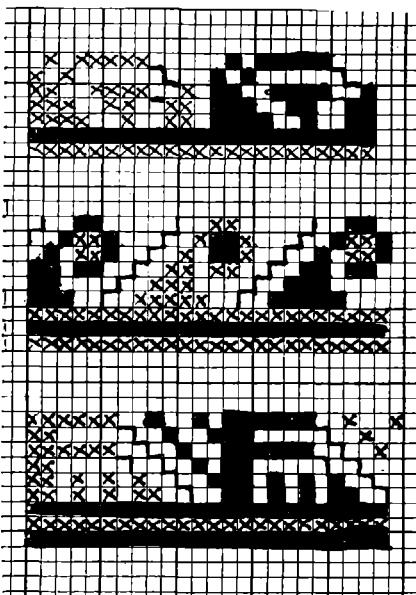
ПРОЛІСКИ

Ціна 50 ц.

Відбитка з „Нашого Життя“

Замовляти в Централі СУА

ВЗОРИ ДЛЯ ДИТЯЧОГО ВБРАННЯ

Вузькі хрестикові взірці у двох красках, пригожі для обведення рукавців, комірця і придолу.

Хрестикові мотиви метеликів і жуків, що їх можна покидати по дитячому вбранячку.

Риба в підливі з кваску

Потрібно:

- 2-3 ф. риби
- трохи муки
- 1 мала цибуля
- 3 ложки помідорових повил
- пригорща кваску
- 2-3 ложки оліви
- сіль

Рибу почистити від більших останів (можна її зняти шкіру), підрізати на кусочки, посолити. Обжечати в муці і обсмажити на олії. Посмажену рибу уложить в ринці, залити квасковою підливою, прикрити пекарською і душити на легкому вогні близько 20 хвилин.

До цього годиться варена картопля. Можна подавати також холодне.

Підлина: Зварити смак із остей і залишок риби. Посікти цибулю і підсмажити ясно на олії, додати помідорових повил. Помити квасок, почистити від стеблин, дрібно посікти і вкинути до підливи. Залити виваром із рибачих остей і варити 10 до 15 хвилин. Посолити до смаку.

Шпінат із грибком

Потрібно:

- 2 ф. шпінату
- 1 ложка масла
- 1 ложка муки
- часнику й солі до смаку

Грибок:

- 4 яйця
- 2 ложки муки
- 1 ложка масла
- солі до смаку

Перебрати шпінат, почистити, витолокати в кількох водах і вкинути на посолений окріп. Води давати дуже мало, бо шпінат із себе пускає рідину. Коли закипить, відпідити і лишити на цідилі, щоб вода стекла. Коли прохолоне, виложити на стільничку і дрібно посікти. В ринці розтопити ложку свіжого масла, всипати ложку муки, легко підсмажити і вляти пів склянки зимової сметанки. Коли зачепка зовсім розвариться, вкинути шпінат, додати трохи посіченого

го часнику (скільки хто любить) і смажити 5 хвилин. Потім відставити, виложити на полумисок, обложити квадратиками з грибка і зараз подавати.

Грибок. Жовтка втерти аж зблідуть. Потім додати муку і шум із білків рівночасно, мішаючи з жовтками і посолити до смаку. Приладжене тісто вилляти на велику сковороду (пательню) на гаряче, прочищене масло. (Масло прочищуюмо, стопивши його перед тим і злявши так, щоб осад залишився). Вставити в гарячу ліч на 12 хвилин. Готовий грибок покраяти на квадратики або трикутники.

За С. Міською

Піканні рогалики

Потрібно:

- 1 горнятко муки
- 1 горнятко тертого сира (пармезану)
- 1 неповне горнятко товщу (Кріско)
- солі
- трохи маслянки або квасної сметани

Замісити тісто таке, як на вареники. Виробляти з нього палочки, виложити на бляху і спекти в печі на 300° . Вийняти, коли румяні.

Подавати до напоїв, кактею й інших.

Іменинний пиріг

Потрібно на пиріг:

- 1 пакетик сухих дріжджів
- 1 ложка цукру
- $\frac{1}{2}$ ложочки солі
- $\frac{1}{2}$ горнятка молока
- 2 горнятка молока
- 2 ф. муки
- 2-4 яйця
- $\frac{1}{2}$ горнятка топленого масла

Потрібно на начинку:

- 1 ф. свинини
- 1 цибуля
- 1 ложка масла
- 2 твердо зварені яйця
- 1 сире яйце

Розчинити пакетик сухих дріжджів у пів склянці теплого молока, всипавши туди пів ложочки солі і ложочку цукру. Коли підіде в теплі, вилляти це в теплу миску, додати ще дві склянки молока і дві склянки муки, розмішати і накривши спирочкою, нехай сходить яку годину. Коли зійде, додати 2 до 4 яйця (коли пиріг солодкий, треба додати ще дві ложки цукру) реш-

ту муки її місити. Коли почне відставати від руки, додати пів горнятка топленого масла і знов вимісити. Поставити в тепле місце, нехай підростає з годину. Тісто повинно бути пухке, не густе, бо йнакше пиріг буде забитий. Коли тісто підросло, поділити його на три частини (третя трохи менша, на прикрасу). Помастити бляху. Розтачати одну частину і вмістити її зручно у блясі. На неї наложить начинку. Потім розтачати другу частину і прикрити нею начинку. Із третьої частини розтачати тонкі валочки із яких виплести край пирога і виписати ім'я іменинника. Пиріг у блясі лишити ще на пів години, накривши його. Коли підросте, помастити розколоchenim яйцем і поставити на 350° та пекти годину. По $\frac{3}{4}$ год. можна підсунути на 400° , щоб пиріг гарно зарумянився.

Мясна начинка: Можна приготувати день наперед. Січене м'ясо пересмажити на маслі з дрібно січенюю цибулею, посолити, а хто любить, то й поперчти, часто мішаючи. Коли всмажиться, відставити. Посікти два твердо зварені яйця і вимішати з м'яском. Нехай простигне. Перед накладанням на тісто вбити ще одне сире яйце і вимішати, щоб маса держалася купи.

Подала Ганна Ключко

Желе з помаранчі

Потрібно:

- 4 помаранчі
- 2 цитрини
- цукру до смаку
- 1 горнятко води
- 1 пачка JELLO (по змозі з запахом цитрини)

Спарити окропом помаранчі і цитрину. Обібрать одну з них ножем, неначе тонку стрічечку так, щоб зняти лише жовте. Окремо зварити воду, вкинути туди цукру, трохи помаранчевої шкірки і JELLO і заварити, мішаючи. Потім зняти з вогню і дати вистигнути до кімнатної температури. Витиснути туди сок із помаранчі і цитрини і вбивати ту масу поки вона не переміниться в білий шум. Тоді переляти її зараз же у салатирку або чашки.

Чи ви вже вирівняли передплату

за „Наше Життя“?

Суд лелек

Лелеки мають свої суди. Судять за зраду, непослух і кривди. Про одну помсту лелек оповідає очевидець М. Ждан так:

„Син місцевого дідича, що стало перебував у місті і до батька приїздив лише на відпочинок, не знати з якої причини, застрілив лелечиху. Усе село захвилювалось. Це ж бо небувалий випадок зробити таку кривду лелекам, що їх так шанують у нас на селі.

„Пан отець ходив до двора з докорами, селяни перестали вітатися з паничем. Та все це не повернуло життя лелечисі.

„А бідний подруг з горя цілком змінівся. Колись повний життя, він тепер збайдужів. Цілими годинами сумував коло гнізда, ніби розумував над трагічною долею, що його так нагло і зовсім незаслужено постигла.

„Він наче б змалів, чи згорбився, його піря, колись чисте, рівне й блискуче, тепер віддулось і набрало брудної барви. За іжею він вилітав дуже рідко. Здавалось нам, що світ утратив для нього не тільки всі чари, але й усю вартість.

„Приблизно за тиждень, коли наш самітник стояв, як завжди, біля гнізда в сумній задумі, з'явилась над стодолою пара лелек. Вони кружляли короткий час над самітником, а далі кинулись на нього. Боротьба була коротка й нерівна. Самітник мусів залишити своє гніздо. Пара переможців зараз же того самого дня взялись до праці. Праці було не багато, бо гніздо було добре. Нові мешканці гнізда виявили себе працьовитою, енергійною і передусім — закоханою парою. Незабаром лелечиха засіла з повагою на яйцях.

„Не минуло й трьох тижнів, як раптом над стодолою з'явилася група лелек, що великими крилами описували щораз нижчі кола. Через 2-3 хвилини з групи лелек відокремився один і стрілою впав на гніздо. Це був той самий са-

мітник. Він нічим не змінився. З несамовитою швидкістю чи, може, люттою кинувся він на лелечиху, що сиділа в гнізді. Закипіла боротьба. Самітник почав розбивати яйця з такою силою, що декілька шкарупин упало поза гніздо.

„Під час цієї розправи, лелеки,

що з ними прилетів самітник, кружляли над стодолою. Здавалось, що це є судді, які видали присуд і пильнують, щоб винуватці були справедливо покарані. Коли помста була виконана, всі воно і самітник відлетіли. Покарані сумно стояли над черепям яєць, ніби роздумуючи над розвіяними надіями“

Л. Бачинський

П. Я в о р

ТРАВЕНЬ

В танку кружляють мавки по кульбабах —
ах, травень тут, ах, травень тут! —
Він визирає з клена, з дуба, з граба,
із ясена, з берески, з рут...
Та цить! Зозуля закувала наче
десь там, десь там, між верховіть.
І голосок запитує хлопчачий:
— Ще скільки літ? Ще скільки літ?...

Переклад О. Лятуринської

Троянди для мами

Ще довго до Дня Мами мала Галюся радилася зі своїм старшим братом Дорком, яку б то вони могли мамі справити несподіванку. Кожне з них мало по кілька заощаджених долярів і кожне хотіло власним коштом щось для мами приготувати.

Оточ, Галюся мала вишити рушничок і купити китицю троянд. Із першою справою вона звернулася до бабуні, яка жила недалеко. Бабуня дала Галюсі полотно, а нитки заплатила дівчинка сама. От і ходить Галюся до бабуні і там вони нишком від мами вишивання. Галюся ще мала, ще добре вишивати не вміє, то бабуня помагає, сама вишиває більш складні взори, а Галюся по краях вишиває простеньку простяжку і кривульку. — Шо то простяжка? От, наперед голки, так легко! Овва! А кривулька? — То один хрестик нижче, один вище. Якось воно йде.

А Дорко? Е, він задумав щось важніше, дорожче. Задумав купи-

ти для мами настільну лямпу. Мама трохи нездужає і бере роботу, шитво додому і шие для фабрики вечорами. Часто мама нарікає, що не бачить добре від того світла під стелею і каже: От придалась би мені добра настільна лямпа. Дорко слухає і щось собі міркує.

Аж ось тратилася нагода. Якраз перед Днем Мами була велика випродаж у крамниці лямп. Продаються лямпи за пів ціни. Брат і сестричка потихеньку порадилися. Мамі сказали, що йдуть на прохід. Та й пішли. А там народу у цій крамниці, мов бджіл у вулику. Одні сюди, другі туди — так, що вони ледве протиснулися до середини. Купили чудову порцелянову, розмальовану квіточками лямпу із шовковим абажуром. Галюся на радощах аж ручками плескала. Та й подалися до виходу.

А тут при виході люди так стовпилися, що годі було розминутися. Дорко йшов наперед і ніс під пахою лямпу, а Галюся ззаду трима-

лася його полі. Нагло люди відділи брата від неї і вона опинилася сама. Мало того: її стиснули так, — що вона і дихнути не могла. З переляку крикнула:

— Дорку, де ти? Рятуй!

На цей крик Дорко повернувся і простяг до Галюсі руки. В цій хвилині хтось його пхнув. Лампа висунулась з-під пахи і тарах! Впала на брук і розбилася на дрібні куски. Хтось відсунув ногою ці черепки під мур. А за хвилину брат і сестричка стали над ними, з похиленими головами, сумні, сумні!.. Пропало, все пропало, ціла радість розвіялася... Раптом Галюсі прийшла така думка:

— Дорцю, а може ти ще маєш трохи грошей, то вернемось і купимо другу лампу, я там бачила ще одну таку. На ці слова він наче пробудився із задуми і почав скоро числити свої гроші.

— Ні! — сказав, — не стане на лампу. Хіба вернемось і купимо щось дешевеньке.

— О, ні, ні Дорцю! Це має бути лампа, конче лампа, мамуся так дуже її потребує. А по хвилині:

— Знаєш що, братіку, я доложу свої гроші, ті, що мали бути на квіти для мами, до твоїх і тоді стане, щоб купити лампу. А я подаю лише рушничок. Дорко на це ніяк не хотів погодитися.

— А квіти? А троянди для мами, що ти ними так дуже тішилася?

Але Галюсі так примильовалась, так просила, що він вкінці прийняв від неї всі ці кводри і дайми, які вона висипала йому на руку із своєї торбинки. На щастя стало на лампу і ще на скромну китичку квіток. Не троянд, бо вони дорогі, а таких мечиків, волошок і барвінку.

Обое повеселішли і вернулися до дому. Галюсі підстрибуючи побігла наперед до кухні, забавляти маму розмовою, а Дорко нишкомтишком прокрався до пивниці та й поховав дарунки. Як таємниця, то таємниця!

Пізніше Галюсі пішла до бабуні по свій рушничок. Бабуня несподівано запитала: А троянди? Ти купила троянди для мамусі? Дівчинка почевоніла, звісила сумно голову і сказала тихо:

Лампа висунулась з-під пахи і тарах!

— Ні, бабусю. Ми порадилися з Дорком і купили таку малу китичку, — там і мечики, і волошки, і барвінок...

Бабуня пильно подивилася на свою внучку і сказала лише:

— Угм-м — то це так, ото ж троянд не буде — ну, нехай... — вона догадалася, що дівчинка з чимось ховається, щось недомовляє та й більше не допитувалася.

Перед спанням Галюсі вдома все приготовила: рушничок перевязала стяжкою, квіти вставила до води і заховала за шафу. А для себе приготовила білу суконку, щоб була під рукою, бо завтра треба встати раненько, — бо то День Мами. Помолилася і лягла спати. І нагло чомусь їй стало так сумно... Може пригадалося, що не має троянд для мами. Зітхнула:

— Ах, коли б то сталося таке чудо, як часом у казці буває! Коли б яка добра фея подарувала мені китицю троянд. — З тією думкою почала засипати. Коли оце уже в півні огорнув її несподівано чудовий запах і щось холодне, шовкове і лахуче доторкнулося до її личка. Що це? Це ж троянди, чудові троянди. Ціла китиця лежить біля її личка на подушці. Ale ж це не може бути! Чи це правда чи сон? — Ні, таки правда. Бо ось над нею нахиляється її добра бабуня і шепче:

— Галюсі, це квіти для тебе, ти так їх бажала, а відмовила собі. Знаєш, я лише чудом дісталася їх поки зачинили крамниці. А Галюсі собі шепче:

— Чудом, бабуню, чудом? — I вона майже вірить, що сталося якесь чудо. А бабуня говорить:

— Одна знайома пані була там, під крамницею, бачила вашу пригоду, все чула і мені розказала. А ти мені нічого не сказала. А Галюсія на це:

— Бабуню, як таємниця, то таємниця!

А що то було радости на другий день! Мама тішилася чудовою лампою і рушничком та тулила до грудей китицю троянд.

Потім всі разом пішли з тортом і добрими побажаннями до бабуні. Бо бабуня також мама — то мамина мама. А якже! I вже більше ніяких таємниць не було між ними.

Олена Цегельська

НАШЕ ЖИТТЯ — ТРАВЕНЬ, 1958

Вісті Централі

СУА

У травні відзначаємо дух і силу нашої матері. **Поклін матері** складають наші школи й молодечі організації. Але й Відділи СУА відзначають цей день окремим святом, а нераз і святочними сходинами. Як гарно можна вшанувати при тому найстаршу матір чи ту, що має найбільше дітей!

* * *

У травні ще Відділи відбувають **Свячене** у своєму крузі або для цілої своєї громади. Чи не добре було б отримати це з **конкурсом пасок**? У місцевості напевне знайдуться досвідчені господині, що памятають паску зі своєї околиці. Як гарно було б показати це наше обрядове печиво нашій громаді, або гостям-чужинцям!

* * *

Вже намічаються в громаді літні Імпрези. Чи Ваш Відділ подбав про площу на **пікнік**? Найкраще було б, коли б це переводили сусідні Відділи разом. Тоді могли б зіхатись членки із різних Відділів та навязати товариський контакт. У літі значно легше зорганізувати таку подорож, як зимою.

* * *

Як уже подано в фінансовому обіжнику, Гол. Управа рішила розпочати кампанію за спаленням моргеджу Дому СУА на найближчій Конвенції. В тій цілі видала цеголки вартості 1 дол., які розсилає Відділам до розпродажі. Прохаемо уважно прочитати пояснення до цієї кампанії та познайомити членство з його ціллю.

* * *

Кампанія за приєднанням членок, яку ведемо в честь 500 погиблих, повинна знов дати певний вислід. У тій цілі прохаемо Відділи підрахувати кількість приєднаних членок від вересня 1957 до червня 1958 і подати це до відома Централі, враз із іменами й прізвищами членок.

* * *

На сходинах треба пригадувати членкам обовязок **передплати Нашого Життя**. Багато членок ще не виконало цього. Тим позбавляють себе ще одного звязку з організацією та корисних відомостей у щоденному житті.

ЦЕНТРАЛЯ ОДЕРЖАЛА

від 26. березня до 21. квітня 1958

Річна вкладка і Організаційний Фонд:

Від.	4 Нью Йорк	20.00	5.00
16	Міннеаполіс	20.00	— —
26	Гемтремк	20.00	— —
29	Вунсакет	20.00	5.00
31	Дітройт	20.00	5.00
40	Аллентавн	20.00	5.00
43	Філаделфія	20.00	5.00

Фонд Централі:

Від.	4 Нью Йорк	30.00
26	Гемтремк	75.00
29	Вунсакет	13.00
31	Дітройт	25.00
36	Шикаго	35.00

Вкладка до СФУЖО:

Від.	4 Нью Йорк	4.50
------	------------	------

26 Гемтремк	15.00
29 Вунсакет	1.95
31 Дітройт	3.75
36 Шикаго	5.25

Фонд Резервовий:

Від.	4 Нью Йорк	10.00
26	Гемтремк	15.00
31	Дітройт	10.00
43	Філаделфія	10.00

Фонд Конвенційний:

Від.	4 Нью Йорк	5.00
31	Дітройт	5.00
43	Філаделфія	5.00

На Дім СУА:

Від.	2 Честер	25.00
„	70 Пассейк	25.00

П-во Рейзор, Сінсіннаті, замість квітів на могилу В.

Лотоцького

5.00

На „Фонд Пятсот“:

Від.	2 Честер	38.25
57	Ютика	30.00
С. Підгірна, Сан	Франциско	1.00

Фонд „Мати й Дитина“:

Від.	11 Трентон	20.00
16	Міннеаполіс	20.00
20	Філаделфія	42.00
22	Шикаго	108.00
33	Клівланд	124.00
40	Аллентавн	25.00
47	Рочестер	31.00
68	Сіракюз	50.00

А. Чорній, Балтимор, замість квітів на могилу В.

Лотоцького

5.00

Пресовий Фонд „Н. Ж.“:

Від.	4 Нью Йорк	25.00
17	Маямі	20.00
	збирка на зустрічі	20.00
	збирка на Академії	25.00

40 Аллентавн

5.00

Замість квітів на могилу

В. Лотоцького:

Від.	17 Маямі	5.00
28	Ньюарк	15.00
59	Балтимор	10.00
63	Дітройт	10.00

П. Малиновська, Філад.

(збирка) 13.00

Ева Корпало, Асторія 10.00

Ева Сташків, Гайлін 7.00

Апольонія Дзюма, Бронкс 5.00

П. Малиновська, замість квітів на могилу В. Лотоцького 5.00

Н. Безбородько, Філаделфія 5.00

М. Савчин, Філаделфія 5.00

Н. Дзидзан, Шикаго 2.00

Софія Гарасевич, Ньюарк 2.00

Ангела Банах, Філад. 2.00

Наталя Давидович, Шикаго 2.00

Марія Гарбуз, Філад. 2.00

Магдалина Шевчук, Ленгфор 2.00

Іванна Подола, Шикаго 2.00

Анаст. Забродська, Ленсінг 2.00

Ольга Пшоняк, Едмонтон 1.75

А. Дусаненко, Нью Йорк 1.00

С. Вергун, Дітройт 1.00

Р. Сидорик, Шикаго 1.00

Марія Буцяк, Манчестер 1.00

Катерина Струса, Манчестер 1.00

Катерина Датрв, Манчестер 1.00

Розалія Вецаль, Вунсакет 1.00

Марія Колісник, Вунсакет 1.00

Марія Липська, Вунсакет 1.00

Текля Чагарин, Вунсакет 1.00

Клявдія Леник, Йонгставн 1.00

З подякою

А. Кульчицька, фін. секр.

Анна Сивуляк, касієр

при громадській роботі

НЮ ЙОРК, Н. Й.
Перші Збори Нової Управи
Окр. Ради СУА

Дня 2. березня 1958, відбулися річні збори Окр. Ради СУА в Ню Йорку, на яких вибрано нову Управу на 1958 рік. На зборах було заступлених 11 Відділів СУА з Нью Йорку й околиці, а саме: 1, 3, 4, 8, 18, 28, 53, 64, 65, 66, 67, разом 37 делегаток. До нової Управи вибрано: голова п-ні А. Різник, м-голова п-ні Н. Мітрінга, секр. і реф. звязків п-ні О. Процюк, касієр п-ні Х. Навроцька, реф. імпрезова п-ні О. Соневицька, культ.-освітня п-ні М. Головей, організаційна п-ні І. Кащубинська, суспільна опіка п-ні А. Колтун, реф. преси п-ні М. Демидчук. Контроль: голова п-ні І. Бенцаль, члени пп. Е. Корпало, М. Мосора. Члени Управи: пп. А. Свенсон, М. Марусевич і М. Стефанів.

Вище згадана нова Управа відбула перші ділові збори 15. березня 1958, в домівці 64 Відділу. На зборах б. голова п-ні І. Бенцаль короткою а змістовою промовою передала головство п-ні А. Різник, бажаючи її успіхів на тому пості. Потім збори намітили працю кожної референтки. Зокрема обговорено імпрези як День Матері, День Жінки, Міжнародну Жіночу Виставку і Свято Героїнь. Заторкнено коротко ділянку орг. референтки і обговорено громади, в яких досі нема Відділу СУА, а треба попрацювати, щоб такий Відділ постав. Референтка звязків п-ні Процюк назвала кілька американських жіночих організацій, з якими мала нагоду увійти в контакт. Між іншим заторкнула дописи п-ні Е. Рузвелт після її повороту з ССРС. В цій справі має відбутись конференція представниць СУА в домі п-ні Рузвелт. Культ.-освітня референтка п-ні Вишневана подала до відома, що їй удається влаштувати маленьку виставку в банку при 14 вул. На цю виставку рішено закупити потрібні писанки. Виставка зачнетися в понеділок 17. березня і триватиме 2 тижні. Присутня на зборах культ.-освітня реф. Централі СУА п-ні Чапленко подала деякі дані зі сво-

єї діяльності, особливо про звязки з бібліотеками на терені Нью Йорку. Також піднесла значення наших письменниць і прохала звернути увагу на них тепер, а не аж по смерти.

У внесках і запитах вивязалась дискусія, в якій забирали слово майже всі присутні. Присутня на зборах м-голова Централі п-ні К. Пелешок пропонувала, щоб до всіх програм на імпрезах втягати молодіжі організації, як СУМА, Пласт і інші. З найближчих справ, які мається виконати, обговорено поміч Відділам СУА у Клівленді, Огайо, які заплянували поставити пам'ятник Лесі Українки в місцевому Городі Культури. Друга справа це День Лояльності, який має відбутися 26. квітня. Всі присутні погодились, щоб узяти участь з огляду на те, що українська група робить це під знаком 40-ліття української державності.

Присутні клали натиск на те, щоб народна ноша на тій параді була стилева, а не яксь збирана. П-ні Пелешок подала до відома, що Обєднаний Комітет плянує живий образ, який має би зображені 500 українських жінок, розторочених в Кінгірі. Слідуючі збори всіх референток назначено на 30. березня. На цім голова закрила збори.

Марія Демидчук, прес. реф.

ФІЛАДЕЛФІЯ, ПА. **Поклін Жінці-Героїні**

Підготовляючи це свято Окружна Рада й вибраний для тієї цілі комітет основно застосовлялися над новим підходом до нього. Хотілось відійти від типу вроčистих академій, а провести свято по-новому. Щоб наблизити геройський подвиг нашого жіночтва нашій громаді і закріпити цей щорічний поклін її памяті.

Із допомогою прийшла тут кол. артистка й режисер п-ні Ніна Лужницька. Її задум з захопленням прийняв комітет і приступив до здійснення його. Запляновано широку, рамову доповідь про боротьбу української жінки впродовж віків. Її зладила д-р Наталія

Із Поклону Жінці-Героїні у Дітройті: Постаті з монтажу п-ні Кривуцької „Де не ліліси слізози жіночі“: Стоять: Маруся Богуславка (Х. Годів), княгиня Ярославна (Н. Легета), Ольга Басараб (Г. Юрків). Сидить: Олена Теліга (Т. Карпів) і мати-українка (Н. Прийма).

Пазуняк, секретарка Гол. Управи. П-ні Лужницька підібрала декламації, а хор 10 Відділу СУА під орудою п-ні І. Чумової приготував кілька пісень. І так дня 16. березня відбулося свято.

Куртина відкрила гарно удекоровану сцену. Це була кімната, прикрашена квітами, іконою Богоматері, картинами Лесі Українки й княгині Ольги. По середині, обрамлене завісами, було велике вікно, якого значення публіка зрозуміла щойно пізніше. З боку стіл із засвіченою на ньому лямпою. На вступі п-на Зиновія Кохановська продекламувала вірш. І ось засіла при столі режисер вистави п-ні Лужницька і стала читати приладжену доповідь.

Перед присутніми встали поодинокі картини. Величні були жінки нашої історії! Княтинга Ольга поклала мудре підвальні під міцну державу, княгиня Романова зберегла галицький престіл для своїх синів. Сотничиха Завісна командувала обороню замку, а полковнича Паліїха вміла правити цілим Правобережжям у відсутності свого чоловіка. На шлях революції повернула неодна українська жіноча постать і залишила в ній свій тривалий слід. Під час недавного зりву бачимо їх ще більше. Це — стрілкині Олена Степанів, Софія Галечко, Ганна Дмитерко. Це — звязкова Віра Бабенко, це — отамані Маруся Соколовська, Маруся Тараканенко. Дальша підпільна боротьба видвигає нові постаті — Ольгу Басараб, Олену Телігу, Га-

НАШЕ ЖИТТЯ — ТРАВЕНЬ, 1958

лину Столляр. Цей ланцюг жіночої героїнъ замкнули ті Пятсот, що станули в Кінгірі в обороні друзів.

Чітко й виразно лунали слова доповіді й немов зачаровано слухала їх заля. А під час читання зявлялись на великому вікні постаті: ось стрілкиня Галечко, ось обличчя Ольги Басараб... Це проекційний апарт кидав їх на екран і вони побували там хвилину, немов надземні зяви, зникали, щоб зробити місце Людмилі Старицькій-Черняхівській чи Олені Телізі. Разом із словами й їх риси обличчя западали в душу.

По перерви виступив хор 10 Відділу під орудою проф. І. Чумової. Співачки в чудових стилізованих одягах проспівали: „Заквітчали дівчатонька“, „Заграви блиск“ і „За Тебе, Україно“. Їх спів був немов музичним висловом попередніх вражень. Як вдячно привітала її прощаючи їх публіка!

Всі погодились із тим, що свято було надзвичайне. Поклін жіночої героїні закріплюється в нашій громаді.

Присутнія

ЧЕСТЕР, ПА.

Свято Героїнь

В неділю 23. лютого ц. р. по закінченні Служби Божої в українській правосл. церкві митрофорний прот. о. Омелян Мицик відправив панаходу за упокій усіх тих жіноч, що в боротьбі зложили найвищу жертву за волю України. Під час панаходи всі Союзянки стояли в рядах посередині церкви з відзнаками, що зробило дуже гарне враження.

Святочна академія почалась о год. 4-ї по полуслоні. Свято відкрила коротким вступним словом голова нашого Відділу п-ні Тершавська, закликаючи присутніх вшанувати світлу пам'ять мучениць за волю України однохвилиною мовчанкою. Реферат виголосила запрошена на це свято з Філаделфії п-ні Марія Євсевська, яка в дуже цікавій формі дала перегляд геройських вчинків української жінки від найдавніших часів до тепер, згадуючи героїнь із нашої старовини, з козацьких часів, першої і другої війни — застановляючись ширше над вчинками жіночої героїнъ Ольги Басараб, Віри Бабенко, Олени Теліги. За їх прикладом ви-

росло ціле покоління українського жіночтва, що службу ідеї поставили понад особисті справи. Іх національна свідомість дійшла до вершини і вони ставлять опір ворогові не лише у поодиноких випадках, але й у масі, прикладом чого є штрайк у Кінгірі, де 500 жінок пішло на смерть за друзів своїх.

Мистецьку частину відкрив Впр. о. Іван Заяць. Хор української правосл. церкви відспівав молитву за Україну „Боже Великий“, а хор дітей української школи відспівав „Пластунка я маленька“ і „Вів вітер, вів буйний“. Сольстівії були: Долорес Барагура — „Повій вітр, на Вкраїну“; Марія Лаврик-Сирота — „Біда галці небозі“ і „Засумуй трэмбіто“; Марійка Пастернак — „Синя чічка“ (Гайворонського). Декламації виголосили: Славця Єдинак — „Присяга“ і „На службу Україні“; Омелян Мицик — „Не проміняю“.

На закінчення цього свята дуже змістовну й патріотичну промову виголосив о. Омелян Мицик, який висказав велике признання українському жіночтву, що влаштовує такі свята і з великою пошаною та гордістю згадує імена жіночої героїнъ. Дух їх невмірущий. Пам'ять про них повинна завжди жити з нами і закликати нас до праці та посвяти до змагу за краще завтра української нації. — Свято закінчено відспіванням українського національного гімну.

М. І. (референтка преси).

БРОНКС, Н. Й.

Річні збори 8 Відділу

Дня 29. грудня зійшлося у церковній залі гарне число членок. Голова п-ні Анна Свенсон відкрила збори молитвою та попрохала вшанувати мовчанкою членок, що відійшли у вічність. Потім секретарка п-ні Ева Хомів відчитала протокол і обіжник із Централі разом із обрахунками журналу та Дому СУА. Слідував звіт про ювілейне свято, що його зложили фін. секретарка п-ні Софія Штига і касієрка п-ні Марія Собол.

Розпочались річні збори. До президії вибрано п-нію Аполлонію Дзюму на голову, а п-нію Еву Корпало на секретарку. П-ні Е. Хомів відчитала протокол із попередніх

річних зборів, а голова покликала урядниць до звіту. Звіт голови п-ні Свенсон виказав, що Відділ відбув 10 місячних зборів. Перевів Вечір Ялинки і Коляди, День Матері та 30-літній ювілей. Взяв участь у балі Відділів СУА, Окр. Зїзді у Нью Йорку (делегатки пп. Е. Хомів і Е. Корпало), у ювілейному святі ООЧСУ (делегатки пп. А. Свенсон і М. Собол), у прийняті новоствореного 53 Відділу. Голова була 9 разів на засіданнях Окр. Ради в Нью Йорку, а 5 разів на засіданнях Міжнар. Жіночої Виставки. Подякувала урядницям і членкам, що з нею гарно співпрацювали. Секретарка п-ні Хомів розсылала картки на всі збори і брала участь у зборах Окр. Ради. Містоголова п-ні С. Штига допомагала голові, а фін. секретарка провадила книги. Касієрка п-ні М. Собол заявила, що всі зобовязання до Централі вирівнані, на школу св. Юра у Нью Йорку вплачено 500 дол. Прихід Відділу у 1957 виносив 828.33 дол., а розхід 848.26 дол. окрім того заплачено вкладки до УККА, ЗУАД Комітету і Обєднаного Комітету м. Нью Йорку. Пожертві: фонд „Мати й Дитина“ 10 дол., Фонд Пятсот 15 дол., Ам. Червоний Хрест 25 дол., на Церкву 80 дол. Доглядачки хворих пп. Олена Вус і Анна Ерет відвідали хворих членок у шпиталях та приносili їм допомогу, а пп. Хомів і Корпало відвідали теж хвору не-членку і принесли їй квіти.

Іменем контр. комісії промовили пп. Марія Рігель і Марія Бобецька. Ствердили вони, що книжки Відділу знаходяться в дуже добром порядку і поставили внесок на уділення абсолюторії, що збори одноголосно ухвалили.

Тепер приступлено до вибору нової управи. Коли дотеперішня голова п-ні Свенсон відмовилася прийняти цей уряд, вибрано головою п-нію Еву Хомів. До нової управи увійшли: п-ні Олена Вус, містоголова, п-ні Ева Корпало, рек. секретарка і пресова реф., п-ні Софія Штига, фін. секретарка, п-ні Марія Собол, касієрка, п-ні Юстина Іусич, заступниця, п-ні Анна Свенсон, орг. референтка, п-ні Ольга Раковська, культ. освітня реф. До культ. освітньої референтури увійшли як членки пп. Свенсон і Корпало. П-ні Олена Вус,

госп. референтка і її помічниці — пп. К. Москалик, А. Рудмин, А. Ерет, А. Когутанець. П-ні Стефа Парастюкевич і п-ні Ева Лотоцька, доглядачки хворих. Делегатками до Окр. Ради і Обєднаного Комітету вибрано пп. Ю. Івусич і Е. Корпало. До контр. комісії увійшли пп. Марія Рігель і Марія Бобецька.

По виборі п-ні А. Дзюма передала провід зборів нововибраній голові п-ні Хомів, яка подякувала членкам за вибір. Збори закінчено молитвою.

Вечір коляди 8 Відділу

Дня 11. січня зійшлися членки численно в домі містоголови п-ні Олени Вус. Збори відкрила молитвою голова п-ні Е. Хомів і привітала урядниць і членок на цих перших зборах у 1958 р. Потім почесна голова Відділу п-ні А. Дзюма привітала нову голову і вручила їй бохонець хліба, перевязаний червоною і зеленою стрічкою. Побажала їй здоров'я та сил до праці в новому громадському році. Слідував нормальний перебіг зборів, під час якого касієрка прочитала список пожертв на коляду, які зложили членки на річних зборах.

Потім містоголова п-ні Вус запросила всіх до гарно застеленого стола. В куті стояла ялинка, на якій світилися свічки. Членки на прохання господині заспівали „Бог Предвічний“, а потім засіли до вечеї. Наша містоголова подала смачну вечерю, як подарунок для Відділу. По вечеї членки стали колядувати, а на кінці п-ні Марія Рігель „повінщувала“:

На Різдво Христове і з Новим Роком, щоб у Вашім домі весело ся жило, щоб щастя і добро цілий рік за столом сиділо. Щоб Вам Бог дарував здоров'я і силу, щоб до Вас із ясел Ісусик усміхнувся мило!

Голова п-ні Хомів подякувала і всі разом відспівали „Многая літа“ на добро нашого 8 Відділу. Членки зложили коляду, як слідує: по \$1 пп. Е. Хомів, А. Дзюма, С. Штига, Е. Корпало, М. Бобецька, М. Рігель, Ю. Івусич, К. Сінковська, А. Когутанець, К. Влох, А. Ерет, К. Москалик, А. Свенсон. Разом \$13, які пішли до каси Відділу. На пресовий фонд Н. Ж. Відділ зложив 10 дол., а п-ні А. Дзюма від себе пожертвувала 5 дол.

Дальше членки оплесками подякували п-ні О. Вус за смачну вечерю, яку вона пожертвувала на користь Відділу. На тому закінчено вечір коляди і в веселому настрою членки розійшлися додому.

**Ева Хомів, голова
Ева Корпало, секретарка**

ТРЕНТОН, Н. Дж.

Поклін геройням

В неділю 9. березня зійшлася численно публіка в церковній зали. Свято відкрила голова Відділу п-ні Людмила Сердюк коротким вступним словом. Під звуки жалібного маршу дівчата в народніх строях внесли квіти та передали їх на сцену, де їх примістили на підесталі біля напису „Поклін геройням“.

Черговою точкою був виступ жіночого хору під орудою п-ні Ірини Бованко. Відспівано дві народні пісні, що зібрали рясні оплески. Слідувало фортепіянове сольо п. Юрія Левицького з Філадельфії. Головною точкою свята був цікавий монтаж „Поклін Жінці-Геройні“ у виконанні пп. Марії Лампіки, Анастазії Бойцун, Оксани Микитин і Ніни Самокішин, як ведучої. У монтажі виведено геройчний шлях української жінки від початків нашої державності аж до новіших часів. На тлі його виступали історичні постаті — княгиня Ярославна, жінка-військовичка, медсестра та українка-громадянка. Їх впроваджував реферат п-ні Самокішин, а вони давали вияв своїм почуванням декламаціями. Закінчили монтаж — музична точка п. Ю. Левицького і виступ жіночого хору з піснею „Привіт Батьківщині“.

В другій частині свята проведено інсценізацію новелі Данського „Мамине серце“. Сценічна гра п-ні Л. Сердюк та її співвиконавців пп. Мициків і Микитина були без зачіку. Пані М. Грушок і Л. Турчин були добрими рецитаторками.

Вечір закінчено національним гімном. Громадянство, яке заповнило залю по береги, гідно відмітило поклін Жінці-Геройні.

Присутнія

**Жертувайте на пресовий фонд
„Нашим малятам“**

МІННЕАПОЛІС, МІНН.

Дня 27. лютого нововибрана управа зібралась у імпрезової референтки п-ні Олени Карпяк-Бенцаль щоб уложить плян праці на 1958 р. За чашкою чаю широко обговорилось усі можливості і плян вийшов дуже гарно. Надіємося, що його виконаємо.

В перших днях березня відбулась у публичній бібліотеці Міннеаполісу українська виставка. Запланована ще давньою управою, її вже переведено силами нової. Тривала 2 тижні. Про неї вже була згадка в попередньому числі. Тут треба тільки згадати чудові писанки роботи пп. Люби Перчишин, Марії Процай і Іванни Луців, кераміку пп. Люби Перчишин і Антона Процая, чоловіка п-ні Процай. П-ні Віра Гранишин, б. голова нашого Відділу спекла стилево удекоровану паску, а п-ні Гамота — бабку. Про виставку були відгуки в місцевих газетах „Аргус“ і „Міннеаполіс Морнінг Трібюн“. Там же були приписи до печеня паски і бабки.

Дня 9. березня відбулись перші ширші сходини Відділу. Перша частина була присвячена жінці-геройні. Цікавий реферат виголосила п-ні інж. О. Дучимінська. Потім імпрезова референтка п-ні О. Карпяк-Бенцаль прочитала сценічну картину „Воркута“. Друга частина сходин була присвячена орг. справам. Обговорено намічений плян кооптування членок до управи та участь у Шевченківській академії, що призначена на 30. березня.

**В. Єрмоленко
секретарка**

МАЯМІ, ФЛА.

Звіт із праці 17 Відділу

Кому не хочеться в час зимової завірюхи поїхати на Флориду, погрітись на сонці, насолоджуватись природою, забути за щоденні турботи і навіть може втекти від громадської роботи? І багато так робить!

Але йнакше думают членки нашого Відділу, які так далеко віддалені від українського центру в ЗДА. На зборах у лютому 1958 за ініціативою голови п-ні О. Подубинської ухвалено влаштувати зустрічі із членками інших Відділів,

що прибувають на вакації до Маямі.

Дня 11. березня відбулась у залі Нар. Дому перша така зустріч. Не зважаючи на дош, зустріч була досить численна. Небагато прибуло гостей, бо переважна більшість, через цьогорічну непогоду вже виїхала, але початок зроблено. Голова Відділу запросила присутніх до столу, на якому членки приготували каву і тісточка, а потім зачалась офіційна частина. П-ні голова привітала присутніх і попрохала до слова почесну членку СУА п-ню Стефанію Абрагамовську-Грицко. Бесідниця в короткій, але змістовній промові розказала присутнім про початки Союзу Українок Америки, труднощі й успіхи тих часів. Присутні нагородили оплесками промову однієї з основниць Союзу Українок Америки. Потім виступила з промовою орг. референтка Гол. Управи п-ні Марія Біляк, яка поінформувала присутніх про перебіг Окр. Зіздів та про найновіші вісті з Централі. Слідувала промова представниці 23 Відділу з Дітройту п-ні Ірини Козаченко. Бесідниця одобрила ініціативу зустрічі і познайомила присутніх із роботою відділів СУА у Дітройті. Обіцяла втримувати звязок з 17 Відділом і на дальнє. Від інших Відділів промовляли — п-ні А. Стецько (26, Дітройт), п-ні Крук (23, Дітройт), п-ні Філяс (37, Дітройт), п-ні Горбуш (5, Дітройт), п-ні Куць (22, Шикаго). Всі вище згадані пані привітали думку зустрічі й обіцяли передати привіт від членок 17 Відділу в Маямі своїм послестрам на півночі. Зокрема подякували господиням вечора пп. Зиблікевич, Поло, Ждан і Венгльовській, Кукурузі і Козірі за каву й тісточка.

Від 17 Відділу вітали гостей п-ні М. Венгльовська, секретарка Відділу і пп. Ждан і Зиблікевич. На закінчення голова Відділу подякувала присутнім та висловила при цьому побажання від імені управи 17 Відділу, щоб всі членки СУА, що приїжджають із півночі, звязувались із ним та допомогли наладнати тісніший звязок між Союзянками.

Присутні зложили на пресовий фонд Н.Ж. 20 дол. По 1 дол. зложили пп. С. Грицко, І. Козаченко,

М. Біляк, А. Стецько, Крук, Філяс, Горбуш, О. Подубинська, Куць, Ф. Зиблікевич, Булавка, Кукуруза, Козира, Стек, Семашук, Данилюк, Южик, Поло, Ждан і п. Димчина.

Амвросія зі Стемфорду дали глядачеві зможу пізнати українське церковне будівництво. На окремому столі приміщено англомовні видання про Україну.

ПЛЕЙНФІЛД, Н. ДЖ.

Мистецька виставка

В неділю 9. березня у Міській Бібліотеці відбулося урочисте відкриття виставки українського народного мистецтва, малярства й скульптури.

Виставка містилася в двох просторих залах і була відкрита до 22. березня. В тому часі відбулися різні імпрези, на які запрошено американське громадянство Плейнфілду й околиці та шкільну молодь. Виставка мала освітній характер.

Ініціативу зорганізувати таку виставку дала американка, п-на Елізабет П. Бут, заступниця директора Бібліотеки. Вона з величним ентузіазмом займалася усіма справами, звязаними з улаштуванням виставки та сама прочитала багато літератури, щоб запізналася з українською проблематикою.

Очевидно, що місцеві й довколишні українські організації, а зокрема три Відділи СУА — 28 Відділ з Ньюарку, 65 Відділ з Нью Бронсвік та 25 Відділ з Елізабет — допомогли зорганізувати виставку та імпрези. Голови Відділів пп. Анна Настюк, Ньюарк, Ганна Ратич, Нью Бронсвік, і Марія Процак, Елізабет, були членами Комітету Виставки.

Добором експонатів та мистецьким оформленням виставки зайнялася п-ні Мирослава Гординська. Завдяки великому досвідові і знанню, яке має вона в ділянці мистецтва — виставка стояла направду на високому рівні та могла задоволити навіть найбільш вибагливу публіку.

З огляду на те, що виставка мала освітній характер, зібрано такі матеріали, які представляли поодинокі етапи нашої Історії, культури й побуту.

На виставці були зразки народної ноші, декоративні рушники, килими, вишивки, тканини, кераміка, скульптура, та картини з історичною й побутовою тематикою. Фотознімки із збірки Преосв. Кир-

Пляїнфілд, Н. Дж. Для показу українських святочних звичаїв Відділі СУА з Нью Бронсвік та з Елізабет улаштували святочні столи з Великодніми та Різдвяними стравами. Інформації про виставу та імпрези, що відбувалися в часі виставки, були поміщені у місцевій та довколишній американській пресі. Школи та інституції одержали окремі запрошення.

Під час відкриття виставки промовляла конгресменка п-ні Флоренс П. Дваєр. Дальші точки відкриття виставки виповнили виступи жіночого хору 28 Відділу СУА з Ньюарку, під диригентурою п-ні Оксани Сотор-Тарнавської та чоловічий хор „Трембіта“ з Ньюарку під диригентурою м-р. І. Городицького.

На запрошення 28 Відділу взяла участь у програмі танкова група СУМА під управою п-ні І. Кононів та танкова група Пласти, яку вчить проф. Петріна, а провадить п. Боровик.

Членки 65 Відділу СУА з Нью Бронсвіку приймали гостей чаєм і смачним печивом.

Впродовж двох тижнів відбувалися покази писання писанок, висвітлювання кольорових фільмів з українського життя, танкові та вокальні продукції, доповідь п-ні Славки Сурмач та читання уривків із української літератури для шкільної молоді.

Це був знову крок нашої громади для інформації чужинців про Україну, її історію, культуру, звичаї та теперішні політичні змагання.

Дуже відрядним явищем є те, що Відділі СУА беруть активну участь у підготовці того роду імпрез.

На закінчення першого дня цієї виставки місс Елізабет Бут зложила подяку від управи Місцевої Бібліотеки і від себе трьом Відділам СУА, п-ні Мирославі Гординській, хорам, учасницям імпрез та всім тим організаціям і поодиноким особам, які причинилися до улаштування виставки та імпрез.

Л. Гладка

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО **Ювілей п-ва Габрівських**

Приятелі п-ва Габрівських подбали про те, щоб дня 1. березня відбувся товариський вечір для їх віщанування. О год. 7-ї прибули членки 30 Відділу й іх приятелі до їх хати з короваем у руках. Пан Козур, як староста, привітав ювілятів, а п-ні Різун була схахою. Потім гості засіли коло прибраного стола. Пан Козур у вступному слові пояснив значення свята, а пані Різун перевела молитву з присутніми. Тоді членки 30 Відділу подали смачно приладжену вечерию. Коли вже скінчилася вечеря, тоді староста розказав про громадський шлях ювілятів, а зокрема п-ні Габрівської. До 30 Відділу належить від його заснування, а тепер є його містоголовою, а також урядничкою в Окр. Раді. Покликано до слова п-нію Різун, яка побажала щастя ювілятам. Потім забрали слово п-ні К. Мураль, голова Окр. Ради і 30 Відділу, висказала признання ювілятці за її працю та побажала їй щастя і здоров'я. Так зложили побажання всі гості. Ювіляти вислухали спокійно всіх побажань, хоч нераз слізоза зворушення заблисля в їхніх очах. Але прийшла черга і на них. Заговорила п-ні Катерина Габрівська, подякувала Господеві, що дозволив їй дожити цієї хвилини, втішатись радощами родинного життя і працювати для добра України. Подякувала всім гостям за несподіванку, яку для неї зробили. Також п. Габрівський подякував усім, хто трудився коло їх свята. Пані Мураль попрохала при нагоді не забути й нашого журналу, а п-ні М. Феаччин перевела збірку. На неї зложили: п. Габрівський 3 дол., п-ні Мураль 2 дол., по 1 дол.: пп. Козур, Різун, Завінська, Феаччин, Тимчина, Репужинська, Семеник, Кедъо, Банась. Решта дрібними. Разом 15 дол., які вислано на пресовий фонд Н. Ж.

Марія Феаччин, рек. секр.

ЛОС ЕНДЖЕЛЕС, КАЛІФОРНІЯ

Українське жіноцтво при праці
В житті нашої громади помічається пожвавлену працю. Ледви кілька місяців, як оснувався Відділ СУА — вже жіноцтво ввійшло в розгар праці. Завдяки добре зло-

женій управі під головуванням енергійної, повної ініціативи і импульсивної п-ні Ірини Сіяк та талановитої організаційної референтки п-ні Ольги Романюк — видно великий поступ у висліді їх праці в розмірно короткому часі. До них достосовуються інші члени управи, які гармонійно співпрацюють з собою.

Відділ СУА відбув у міжчасі — кілька замітних імпрез. Першим виступом, яким започаткувало жіноцтво свою працю, був добре зорганізований вечір танку і показу народньої ноши при співучасти танцювального гутка „Калина“. Вечір цей дав публіці дійсно багато насолоди випровадженими по-мистецькими танками під проводом студентки п-ни Марти Сіяк, зразковими народніми строями та моделями оригінально вишитих суконь. Для ближчого познайомлення ширшого громадянства та чужинецької публіки з творами украмистецтва — улаштовано того вечора заходом жіноцтва під проводом п. Н. Березовської виставку вишивок, різьби, писанок та кераміки.

Доказом, що місцеве жіноцтво бере активну участь у житті украгромади є виступи п-ні Ольги Романюк і п-ні Софії Березовської на вечорі, улаштованім у честь поета Яра Славутича. Обі пані відрецитували з умінням кілька його поезій.

Жіноцтво не забуло рівно ж про традиційні свята, до яких належить і Шедрий Вечір. I так 19. січня жіноцтво і зголосені гості засіли до гарно застелених білими скатертями столів, заставленіх укр. стравами. Вечір був попереджений привітом п-ні Ольги Романюк, яка згадала про традиції на Рідних Землях, а які тут у прибраній батьківщині треба дальше плекати. По перезведені молитви присутні засіли до смачної вечері. Щоб поглибити наші традиції випроваджено під керівництвом п-ні Ірини Сіяк живий образ на тлі вірша поета Богдана Лепкого „Що чувати там у Вас? Чи йдете з колядкою?“, що його виголосила п-ні Ольга Романюк. Образ символізував прихід трьох мудрців зі Сходу, що прийшли зложити поклін Ісусові та принесли в дарі вишивану подушку, касету і вазу. Учасники живого образу виступали в народних

строях. При звуках коляд минав приємно час.

Завершеннем дотеперішньої праці СУА був 2-го березня вечір, присвячений памяті Жінок-Героїнь. Пані Ольга Романюк в глибоко змістовній доповіді представила постаті героїнь, починаючи з княжої доби — через козацькі до найновіших часів. Перед очима слухачів пересунулися постаті Княгині Ольги, княгині Ярославни з „Слова о полку Ігоревім“, жінки — оборонниці Буші, а з нових часів постаті жінок, що зі зброею в руках побіч мужчин в рядах УСС пішли в похід на ворога добувати волю Україні. Доловідака згадала і тих героїнь, що діяли на полі політичнім, як замучену у вязниці Ольгу з Левицьких Басаробову, Олену Телігу, 500 героїнь з Кінгіру та багато безіменних героїнь в бігу нашої історії. Кожна краплина невинно пролятої крові зроджує у слідуочих поколіннях гідних наслідниць і викликує взяття до здобуття волі і незалежності.

І слушно доповідачка почула слова признання за гарно опрацьовану доповідь. Вона відчитала теж із великим зrozумінням деякі вірші, присвячені памяті укр. героїнь. По доповіді відбулись ширші сходини Відділу СУА на тему завдань теперішньої хвилини, які тяжать на сумлінні жінок та потребу діяння у тім напрямі. Уложенено плян праці, доповнено управу та рішено устроїти вишивкарський курс під проводом п-ні Березовської, щоб у переведенні слідуючої імпрези — **«Вишивані Вечори»**, що мають відбутися в травні — учасниці курсу могли запрентуватись у **«вишиваних сукнях»**.

Щасти Боже Їм в дальших устіках на народній ниві!

М. Л.

ЮТИКА, Н. Й.

Звіт із зимового сезону

57 Відділ СУА має право з гордістю оглянутися на завершений етап — зиму 1957-58 року, багато бо праці було вкладено в цей, рясній на події, час.

Грудень 1957 року почався з успішного Базару печивом, що дав Відділові чималий прибуток на залишенні.

НАШЕ ЖИТТЯ — ТРАВЕНЬ, 1958

Неабияке зрозуміння доцільності цієї справи виявили членки Відділу, щедро поспішивши з даниною, а українське громадянство — розкупивши крам.

До сусіднього Відділу ч. 68 в Сиракузах на їх Святоандріївський вечір виделеговано трьох представниць з Ютики: пп. Я. Томич з рефератом, Л. Волянську з сольоспівом та С. Чорну з монологом.

Дуже вдалим було свято св. Миколая. Ця насправді кольоритна картина, дбalo підготовлена виховною референткою п-нею Т. Савицькою з дітьми шкілки українознавства парадії св. Володимира.

Перед зачаруванням юним і зовсім малим глядачам снувався сон-казка: поява св. Миколая, золотобілих янголів, танцюючих зелених ялинок, пухнатих, довговухих зайчиків, паяцика, чорттика та коштовних дарунків із ніжками.

Сценка пера Ів. Савицької була проведена справді майстерно. Фортепіановий супровід спочивав у руках м-р. З. Савицького.

Після вистави — роздача подарунків, заздалегідь придбаних батьками. Прихід з вистави розділено поміж Відділом і школою пополовині.

29 грудня до Ютики завітала заально люблена голова СУА пані Олена Лотоцька та був організаторка 57 Відділу і головна дорадниця його д-р Євгенія Єржківська. Для дорогих гостей і нашої місцевої громади наш Відділ поставив інсценізацію Святого Вечора в Україні. Вступне слово — Л. Волянська. Етнографічну працю Ізидори Левкович „Українські різдвяні звичаї“ драматизувала п-ні М. Когутяк, їй же належить і дбайлива режисура інсценізації.

Після вистави відбувся чайний вечір для гостей і Відділу, підготований союзянками під керівництвом господарської референтки п-ні О. Куциндри. В родинній атмосфері тепла і взаємозрозуміння знайомились ютичанки з головою, захоплені її особистим чаром і тим великим інтересом, що виявила вона до наших проблем. П-ні О. Лотоцька в ширшому слові ознайомила присутніх з найновішими досягненнями Централі, підкресли-

ла найпомітніші події з минулого і дала напрямні на майбутнє. Зворушеню вітало достойну гостю не-втомна голова Відділу п-ні М. Когутяк, підкresлючи, що такі відвідини затіснюють звязки Централі з Відділом та злотовують їх в одну союзівську родину.

Під фортепіановий супровід п-ні О. Кокодинської з піснями виступали пп. Р. Гарбовська та Л. Волянська.

Турбота про залишенні є однією з пекучих проблем Відділу, а передусім його голови та суспільної референтки п-ні В. Величко, і втілюється в цілком конкретні форми — грошову допомогу двічі на рік по 100 дол. для тaborу старих у Дорнштадті та по 10 дол. щомісячно для дитячого садку в Розенгаймі, а також „коляду“ і „писанку“ по \$20 йому ж.

Маючи на меті злагодити Відділові фонди на цю шляхетну ціль, влаштовано в лютому забаву-запусти зі своєрідною програмою, що й дала сподіваний прибуток. За забаву відповідальна була імпрезова референтка п-ні М. Івасік.

На збіркові листи для залишеннів у Різдвяному і Великодньому часах збиралі пп. Н. Лукашевич, В. Величко та Л. Волянська.

В місяці березні відбулося, старатно опрацьоване Свято Жінки-Героїні. Вступне слово виголосила культурно-освітня референтка п-ні Я. Томич, а мотивом до нього було Лесине „Убий — не здамся!“

З настроєвою декламацією „Скорбної Матері“ виступила п-ні М. Смолій, жіночий хор під досвідченою орудою п-ні О. Кокодинської проспівав кілька українських патріотичних пісень. Голова Відділу п-ні М. Когутяк у змістовному і гаразд опрацьованому рефераті зобразила геройчу постаті українки на історичному тлі.

Сценку з життя катержанок у Воркуті з неабияким знанням театральної справи поставила: п-ні І. Запаранюк. Ролі виконували пані: І. Запаранюк, М. Смолій, В. Величко, С. Чорна, М. Вігак, М. Сеніків та О. Кропельницька. Прибуток із академії в сумі 30 дол. вислано до Централі на фонд „500“.

Надзвичайно успішні наслідки праці підсумувала на ширших збо-

рах управи секретарка п-ні В. Жижків, де і зконкретизовано плян праці на весняний період: 1. Передвелікодній базар кераміки, писанок, вишивок та печива, 2. Свято Матері, 3. Продаж уживаних речей та 4. Вечір українського народного мистецтва, про що додали до „Нашого Життя“ буде надіслано своечасно.

Л. В. прес. реф. 57 Відділу

САН ФРАНЦІСКО, КАЛ.

Звіт із праці 62 Відділу

Дня 2. березня зійшлися членки в церковній домівці. Голова п-ні О. Шишка відкрила річні збори, а секретарка п-ні Кацуляк провела молитву і прочитала протокол із попередніх річних зборів. Рівно ж зложила звіт із діяльності за 1957 рік та подала стан каси. Кампанія в ім'я 500 погиблих дала шість нових членок, яких імена й прізвища секретарка подала до відома. Слідували реферати для вшанування пам'яті Лесі Українки Й Ольги Басараб, які відчитала п-ні Софія Підгірна. Пам'ять цих великих українських жінок вшановано ще однохиличинною мовчанкою.

Приступлено до вибору нової управи. До президії зборів вибрано п-ню Марію Блицак на голову, а п-ню Марію Підгірну на секретарку. Голова п-ні Ольга Шишка відмовилася із особистих причин увійти до нової управи, тому вибрано головою п-ню Ольгу Штаер. Okрім неї увійшли до нової управи — п-ні Марія Іванчук, містого-лова, п-ні Варвара Кацуляк, секретарка, п-ні Стефанія Кіс, скарбничка, п-ні Софія Підгірна, культ.-освітня референтка. До контролю комісії увійшли пп. Галина Гриневич і Галина Приймак. По переведенні виборів рішено з каси Відділу по-жертвувати 5 дол. на Капелю Бандуристів.

Софія Підгірна
культ.-осв. реф.

ДІТРОЙТ, МИШ.

Річні збори 63 Відділу

Дня 15. лютого голова Відділу п-ні О. Макар відкрила збори молитвою. Предсідницею зборів вибрано п-ню М. Зубаль, а секретаркою п-ню К. Кучер. Від Централі привітала Відділ п-ні Павлина Буздол.

По відчитанні звіту голови слі-

дували звіти референток. Звітний рік можна зачислити до найбільш успішних років нового Відділу. Сходини відбувались щомісяця, окрім сходилась управа. На сходинах членки прослухали такі реферати: пп. О. Климишин і М. Помсітюх — „Про виховання молоді“, п. д-р Савчук „Передвакаційні міркування“, п-ні С. Дуб „Життя і творчість Марка Вовчка“, „Огляд політичних подій у світі“, п-ні С. Гайда „Життя і праця Софії Русової“, та доповідь п-ні ІІ Машюк про зорганізоване жіноче життя в Бразилії. Okрім звичайних сходин Відділ відбув святочні в честь 500 погиблих із доповідью п-ні С. Білик і в честь Митрополита Шептицького і подій, повязаних із листопадовим зриєм із доповідью п-ні Р. Княгиницької.

Відділ перевів у звітному році такі імпрези: показ народньої ноші, закінчення курсу народніх танків, пікнік в оселі Діброва, осінню забаву разом із Дівізійниками, ярмарок в Інтернац. Інституті, вишивані вечерниці і парохіяльний базар. Всі ці імпрези були успішні й принесли Відділові доходу на 2.950 дол. Гроши розділено: на Церкву 200 дол., на цілі СУА 325 дол. (Фонд Пятсот 110 дол., „Мати й Дитина“ — садок у Штутгарті — 190 дол., прес. фонд 25 дол.), а решта на різні харитативні й освітні цілі. Okрім імпрез членки ходили з колядою, а також із збирковими листами на День Школяря.

Відділ брав активну участь у громадському житті, а також удержував добре взаємини з іншими Відділами СУА і гром. організаціями, як УКК, Рідна Школа, Пласт, СУМА, Інтернац. Інститут. До успіху Відділу треба зачислити приєднання 14 членок.

Підсумовуючи працю Відділу в минулому році треба висловити подяку цілій управі за жертвенну працю, а особливо п-ні О. Макар, яка не жаліла часу і труду і під час свого головування двигнула Відділ на одне із перших місць у Дітройті. По дискусії і уділенні абсолюторії приступлено до вибору нової управи, до якої увійшли: п-ні О. Климишин, голова, п-ні Л. Маринюк, містоголова, п-ні М. Зубаль, рек. секретарка, п-ні С. Дуб, кор. секретарка, п-ні С. Скаськін, касієрка, пп. Н. Крохмалюк і Б.

Кривуцька, культ. освітні референтки, пп. Лазечко і Помсітюх, господарські референтки, пп. Савчук, Легета, Вірстюк, виховні референтки, п-ні Л. Галяженко, орг. референтка, п-ні К. Кучер, пресова референтка. До конт. комісії увійшли пп. Вірстюк, Гайда, Горпинюк.

Новообрана голова п-ні Климишин подякувала за вибір і висловила надію на ще тіснішу співпрацю всіх членок із управою в новому році. Збори закінчено молитвою.

Ксеня Кучер
секретарка річних зборів

ПАССЕЙК, Н. ДЖ.
Свято Жінки-Героїні

Гідне звеличування національних героїв — це одна з прикмет високої культури народу. Це доказав ділом новозаснований 70 Відділ, готуючись наскрізь поважно й жертвенно до Свята Жінки-Героїні. Дня 2. березня це свято пройшло величаво у залі української парохіяльної школи.

Його відкрила коротким, але палким словом голова Відділу п-ні О. Свистун, заявляючи між іншим:

Ми прийшли не тільки на те, щоб вклонитись постатям наших героїнь, але теж щоб насталитись їх духом у неустанному нашему змаганні за волю.

Потім на тлі мистецьки оформленої сцени проходила програма свята, якої точки заповідала культурно-освітня референтка п-ні Д. Колатало. В першій частині програми майстерно виголосили декламації: союзянка п-ні М. Мартинюк і сумівка п-ні М. Палюх. Новостворений хор 70 Відділу відспівав гімн СУА. Слідувала доповідь п-ні М. Бакалець, в якій вона вивела постаті наших героїнь, що своїми чинами і посвятою приспішували нарощання нових осягів нашої історії.

Другу частину програми започаткувала інсценізація, яку вивели членки Відділу — пп. О. Свистун, Я. Дяченко і пластунки О. Медвідь, М. Кулик і Т. Площанська. Слідував виступ п-ні І. Кононів, яка відспівала з чуттям „Засумуй, трембіто“ і „Заквітчали“. Це враження доповнив місцевий хор піснею „Зірвалася хуртовина“.

Коли затихли останні акорди по-

встанської пісні, вийшла з кінцевим словом п-ні М. Стефанів, закликаючи громаду поглиблювати культ героїнь, який повинен створити з нас нерозривну спільноту в боротьбі за визволення українського народу. Гімном „Не пора“ закінчено свято, яке залишиться на довгий час у серцях місцевої громади.

M. С.

**Вісті Фонду
„Мати й Дитина“**

САДКИ
Вінценден

Дітей було 3. Зараз — 7. Вік дітей — від 3—6 р. Заняття відбуваються раз на тиждень по 1 годині. Не дивлячись на мінімальну кількість годин для праці з дітьми, виховниця п-ні Софія Кушнір, згідно зі звітом, за рік проробила поважну роботу, як в галузі розвитку мови (казки, оповідання) так і в інш. розділах дошкільної роботи: діти навчились укр. пісень, з ними проведено рухливі гри, прогульки, як також відбулися 3 імпрези: Ялинка, Свято Матері та Писанка. Шевченківського Свята не було. Діти брали участь і в імпрезі мадярських дітей. **M. Ю.**

**ДО П. Т. ПЕРЕДПЛАТНИЦЬ
„НАШОГО ЖИТТЯ“**

Кожна організована жінка знає, що своєчасно внесена передплата на журнал є здорововою фінансовою підставою для розвитку видавництва.

**Два рази дає, хто скоро дає!
Час — то гроши!**

Відновлюйте свою передплату вчас, чим осягнете міле почуття упорядкованості, а видавництво зрівноважений бюджет.

Вп. Передплатниць, які міняють мешкання просимо ввічливо нас своєчасно про це повідомити, інакше недоручене число на пошті нищить, з чого постає шкода для видавництва і для передплатниць.

На кошти зміни адреси в друкарні треба долучити 10 ц.

Подаруйте „ДУХ ПОЛУМЯ“ Лесі Українки до найближчої американської бібліотеки. Ця книжка освідомить світ про нашу культуру.

НАШЕ ЖИТТЯ — ТРАВЕНЬ, 1958

Крізь Гориби Життя

Актори знали, що ті гарячі голови робили їм, заслужену чи ні, (то вже наша справа), таку овацию, з якою дирекція театру не могла не рахуватися і посилали нам окремі уклони чи чарівні усмішки.

Після вистави цілій натовп студентів і учнів різних шкіл бігли ще до виходу артистів, щоб при появлі свого божка ще раз витужнути „браво“ своїм молодечим, вже захриплим голосом. Аж смішно згадувати, скільки енергії вкладали ті ентузіясти в ушанування своїх „божків“, які гордошли розпирали наші груди, коли в подяку за опухлі долоні й захриплій голос вдалось піднести упущену рукавичку чи хустинку і одержати за свою лицарську послугу погляд, квітку, усмішку! Як весело й бадьоро розходились ми групками по всіх напрямах Москви, прогавивши всі „конки“ і трамваї, але свідомі свого геройства!

Гурток, до якого я належала, збиралася що суботи у моєго дяді. Читались нові твори, виконувались щойно написані музичні речі, обмінювались потягами на них і при цьому вилівалось кілька самоварів чаю з булками. Часто ми ставили собі завдання до слідуючої суботи подивитись одну і ту ж п'есу, послухати оперу, прочитати якийсь твір, щоб перевести дискусію й критику. Боже! Як же жорстоко критикували ми все і вся, або як палко захоплювались. Як живо сперечались, відстоюючи свою думку! Життя кипіло, може зухвало, але буйно, по-молодечому!

Дуже швидко збегнула я, що була абсолютно ненуком. Те, що я знала чужі мови, непогано траля на фортепіяні, добре танцювала — не уявляло ніякої вартості в тому гуртку. Я почала читати все, що попадало під руку. Були це книжки з наукової, особливо історичної літератури, беллетристики і з біографій. Це допомогло мені згодом.

У школі було теж багато праці, хоча в ті часи нас не вчили того, чого вчать тепер. Але все ж таки, коли я згодом взяла до рук Станіславського „Пранцю актора над собою“, в суті речі не багато знайшла у ній нового. Тільки те, чого нас вчили, він звів у систему і додав багато пояснень.

У 1897 р. відбувся в Москві перший всеросійський зізд акторів. Потреба в цьому мабуть була велика, бо в ті часи добитись дозволу на якийбудь зізд було нелегко. Цей зізд виразно довів, що в театральній справі мусить бути переведена основна реформа. Багато акторів виступало з доповідями, в яких підкреслювалось низький рівень інтелігенції й моралі актора, нездисциплінованість і т. д. В наслідок цього перейшла постанова, що звання актора не може одержати людина без закінченої бодай середньої освіти, а для упорядкування цієї справи засновано Союз Акторів із осередком у Москві.

Я ходила на цей зізд із вуйком Василем. Зізд ще більше розбурхав нашу молодь. Ми присягались усе життя високо тримати трапор чеснот актора, боротися з нездисциплінованістю й несправедливістю, що загніздились у цьому мистецькому званні. Складали свої правила, збиралі підписи. На жаль, вони затратились у мене під час усяких евакуацій та окупацій. Памятаю лише кілька пунктів з одного такого правила, що його зложив наш гурток. Він цікавий був тим, що виявляв тодішній погляд на сцену жовтодзюбів, якими ми були. Але під деякими з них я й тепер, маючи за собою добрий шмат театрального шляху, підписалась би. Ось вони:

1. Немає поганих роль, а є тільки погані актори.
2. Памятай звідкіля і навіщо ти вийшов на сцену.
3. Слухай більше своєї душі, ніж суфлера.
4. Краще недограти, ніж переграти.
5. Розумом контролюй почування, слово, рух.
6. Пануй над текстом, а не щоб він панував над тобою.
7. Щоб відповідати, треба знати й текст партнера.
8. На сцені дбай не тільки про себе, але й про партнера.
9. Грай більше під час павз, ніж виголошування тексту.
10. Не страждай більше глядача. (Ходила поговоріка: Аktor плаче за рубель, а публіка за 3 копійки).
11. Бійся похвал, люби критику.
12. Успіх — це тільки зобовязання до дальнішої праці.
13. Свідомість зопсutoї ролі — ознака поступу.
14. Задоволення собою — перешкода до поступу.

Таких пунктів було багато. Кожний із них гаряче передискутували, закі оформили його в одне речення та внесли до правила. Це був вияв нашого наставлення до праці на сцені.

Немає нічого дивного, що при такому наставленні зявилася в нас думка заснувати братство під назвою „лицарів мистецтва“ з дуже суворим статутом, із довгою кандидатурою та майже лицарським посвяченням. У статуті заборонялось уживання алькаголю, аморальність, карієризм і грошелюбство, і вже не знаю, що ще. Гаслом братства мали бути слова — „Мистецтво чисте, безмежне й неосяжне“ Воно чисте і вимагає чистої душі й тіла. Безмежне, бо вимагає постійно праці, яка ніколи не закінчується. Неосяжне — бо справжній мистець ніколи не починає себе досконалим. А закінчувався статут словами:

„Нехай мистецтво тобі буде святощами, театр — храмом, вистава — ритуалом, режисер — жрецем, а актор — братом”.

Ясно, що з нашої вигадки нічого не вийшло. Ніякого братства ми не заснували і „лицарями мистецтва“ не стали. Та все ж із гордою усмішкою згадую ці наші пляни й мрії, які снувались у гарячих молодих головах. Яка я рада, що колись у тому брала участь!

Саме тоді в 1897 р. народився в Москві театр, що виявляв оце шукання нових форм театрального мистецтва. Це був Московський Художній Театр, згодом названий МХАТ, на чолі зі Станіславським і Немирович-Данченком. У цьому театрі ми почали бачили реалізацію нашого ідеалістичного наставлення. Державний театр із його геніяльними акторами, але рутиною в репертуарі й постановці, попав відразу під сувору критику не тільки нашу, але й усього поступового громадянства. Все частіше чулося — „грають знаменно, але щось нудно там, чогось недостає.“ МХАТ із кожною постановкою приводив нових симпатиків. Від нього віяло чимсь новим, свіжим. І безбарвна куртина, що на стукіт за кулісами беззвучно розсувалась, і вигідні, такі ж однобарвні, н-яскравого кольору фотелі, і відсутність оркестри — все це викликувало поважний настрій у глядача. З притемненням світла двері до залі замикались, оплески й уклони були заборонені. З піднесенням куртини ніщо не розсівало уваги глядача, а перед його очима розвивалась акція, що давала йому повну життєву дійсність. Ніякого ефекту, патосу, ніякого фальшу у тоні, рухах. Не тільки актор, але й глядачі були зачаровані. Це дивувало і приголомшувало глядача, що вперше попадав на виставу МХАТ-у. Згодом це виховувало його в пошані до театрального мистецтва й актора. Ніколи форма не брала верху над змістом. Актори там не „бавили“ публіки і публіка не ходила там для забави.

На нас, молодь, театр цей робив особливе враження. Не тільки тому, що в перший склад цієї трупи увійшли наші одношкільнники, як Кніппер, Савицька, Загаров, Меєрхольд і інші (всього 8 душ), але тому що ми відчували там приявність богині Мельпомени і пошану до неї. З захопленням слухали ми про вказівки Станіславського щодо поведення актора на пробах і на виставі. Правда, Станіславський на початку придавав переважну увагу техніці три і просто замучував своїх акторів вправами. Але згодом переконався, що актора можна технічно „зробити“, але артистом таки треба народитись. Немирович-Данченко віддавав перевагу психологічному зрозумінню твору. З ним дуже легко було працювати: він у двох словах умів дати акторові потрібний настрій. Пам'ятаю, як на іспиті він дав мені прочитати монолог із п'єси Островського „Пізне кохання“. Вистачило кілька його слів, щоб я скопіла суть монологу й прочитати було мені дуже легко.

Та оба вони — Станіславський і Немирович-Данченко змагали до одного — осiąгнути в своїх постановках яко мoga більше переконливої життєвої правди.

Може декого здивує, що стільки місця уділяю

у своїх спогадах чужому, бо московському театріві. Та ми, театральна молодь, зростала під його впливом і перенесли також дещо з його духовости i в український театр (Загаров). А серед театральної публіки, що захоплювалась його напрямом, було чимало українців, яких МХАТ осягав у Москві та під час своїх виїздних виступів. Отже тому треба вважати, що МХАТ відіграв дяку ролю i серед нас.

Крім цих усіх впливів, що діяли на мене i членів моого гуртка, мушу згадати i про вплив дядька Василя. Він — по фаху природознавець, пристрасно любив театр. В його бібліотеці можна було знайти все, що з'явилось друком у цій галузі. Він слідкував за розвоєм театру, знов багатьох акторів i мав свій обґрунтований погляд на сценічне мистецтво. Він дуже високо ставив акторську техніку. „Переживати всією істотою щодня те, що дієва особа переживає тільки раз у житті — не стане людських сил“, — казав він. „Грати нервами й темпераментом — це значить вичерпати себе, за 2—3 сезони. Але сама техніка без нервів i темпераменту може осліпити блиском, але не загріти. От, як порівняти електричне світло до соняшного проміння — перше світить, а друге світить i гріє. Природи таки нічим не застушиш!“

Пригадався мені ще один комічний епізод із цих часів. Жила я дуже далеко на периферії Москви в Лефортові, а тому, виходячи вранці на виклади я верталася пізно вночі, особливо, якщо по науці ішлося кудися до театру або на концерт. На розі Нікитської вул., де містилася наша Драматична Школа, була цукорня Бартельса, де ми, студентки, харчувались, купуючи собі пиріжки i каву. Виклади кінчались о год. 6 вечора, а театр або концерт починалися о год. 8. Накупивши собі запас пиріжків, ми йшли до залі i розташувавшись там, їх поїдали. Нас усюди знали i пускали навіть у неосвітлену залю — звісно, студентки Фільгармонії!

Але от, одного разу стався з нами неабиякий випадок. На цей раз ми принесли з цукарні трубочки зі сметанкою. Засіли в першому ряді балькону (зали була ще темна) i давай, видобувати їх з торбинки. Вкусили раз, вкусили два, а сметанки не чути. Поплавивши цукорню за недогляд, ми вдоволились тим, що мали. Але яке було наше здивування, коли ми, як пустили світло i стала збиратись публіка, побачили всю сметанку на кріслах партеру! Кусаючи трубки, ми в темряві не бачили, що видушували всю сметанку в партер. Ні слова не кажучи, ми перешли на другий бік залі у протилежний куток i тільки згори спостерігали як обурена публіка кликала театральну обслугу. Ці, піднявши голови, шукали за нами, догадуючись, звідкіля впала на крісла партеру така „благодать“. А ми сиділи, спокійно розмовляючи на своїх місцях, неначе б це до нас не відносилось.

Офіційно студентам нашої школи було заборонено виступати на сцені, але цього не дуже перестерегали i я таки грава, то під час вакацій на Сесторіцькому курорті, то зимою на периферіях Москви по фабриках. Проби наші відбувались зимою у приміщені Чайної на Смоленському ринку, а в літі в Літньому Театрі Зоологічного Саду.

ВІСТІ З ФОНДУ „МАТИ Й ДИТИНА“

ШКОЛИ

Продовжуємо звітування за шк. рік 1956-57. У цьому нарисі поданий перегляд шкіл, які існують при українських громадах у Німеччині. Основником їх є в головному ОУЖ, у деяких випадках МПУЕН, а доживою займаються делегатури ОУЖ. Засоби для цієї доживи дають патронати Союзу Українок Америки та й інших установ у ЗДА.

Стан шкіл. Шкільні звіти об'ємають десять шкіл українознавства. У тому б є під патронатом Відділів СУА (Ерлянген, Авгсбург, Мозах, Штайнгальден, Розенгайм, Вінненден), а 4 під патронатом інших установ („Самопоміч“ у Філадельфії, Батьківський Комітет школи Дітройт-схід, Марійська Дружина у Філадельфії й Обєднання Українців у Вашингтоні).

Час заснування. Найдавніше, бо ще в 1951 р., постала школа у Нюрнбергу. Три школи постали у 1952 р. (Авгсбург, Мозах і Мюнхен-місто), одна у 1953 р. (Людвігсфельд), дві у 1955 р. (Ерлянген і Розенгайм), дві в 1956 р. (Штайнгальден і Вінненден), а найновіша у Ляндсгуті в 1957 р. Шість шкіл оснувало Обєднання Українських Жінок, три постало за ініціативою МПУЕН (Розенгайм, Нюрнберг і Ляндсгут), а одна на домагання Батьківського Кружка (Ерлянген).

Кількість дітей. Найбільша кількість дітей у Людвігсфельді (50), а найменша у Штайнгальдені (2). Пересічно школа об'ємає 20 дітей. Цілість дітей виносила 190 на початку шкільного року. З того якось частина виємігрувала, так, що з кінцем року було у школах 136 дітей. Найбільше впаво їх число у тому ж Людвігсфельді, де залишилось 32 дітей і в наслідок того найбільшу школу українознавства має тепер Мюнхен-місто (39).

Години навчання. Більшість шкіл діє тільки в суботу по полуничні. найбільше годин навчання відбувають у Мозаху (5), де кожна група навчається півтори години. Чотири школи провадять навчання 4 години на тиждень (Авгсбург, Мюнхен-місто, Людвігсфельд та Ляндсгут). По дві і пів години триває навчання у прочих школах.

Треба відмітити, що школа в Нюрнбергу зорганізувала навчання йнакше. Вона збирає дітей 5 разів тижнево щодня на годину. Сума пяти годин розложена на цілий тиждень напевне діє більш успішно, як зібрана разом.

Приміщення. У семи школах навчання відбувається у шкільних кімнатах. Найкраще воно у Нюрнбергу, де трічі в тижні діти відбувають навчання у державній школі, що звсім модерно устаткована. Це приміщення школа відступає нашій громаді безплатно. У дальших школах навчання відбувається у шкільних кімнатах ІМКА-ІВКА. Вони звичайно скромно устатковані, але мають таблицю, стіл і лавки. За них треба оплачувати невеличке комірне, від 5—8 нім. марок місячно. Тільки в Ляндсгуті ІМКА відступає шкільну кімнату безплатно.

Але навчальні станиці мають теж клопоти з приміщенням. І так в Авгсбурзі і Віннендені навчання відбувається у приватному мешканні, а в Ерлянгені провадилося у пивниці при церкві (за оплатою 12 н. м.), а пізніш теж у приватному мешканні. Це є велика невигода, що утруднює, а нераз і припиняє навчання.

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР

6-го травня — день св. Юрія. В цей день на землю сходить весна. Відкривається небо і спускає росу й дощ на землю. Цього дня виганяють худобу на пасовище.

11-го травня — День Матері. І дорослі і діти благають Пречисту Матір Божу взяти під свій покров їх матерей, бо мати — це найдорожче для кожної людини у світі.

22-го травня — Вознесення Господнє. Вроцисте свято, яким вшановують Вознесення Ісуса Христа.

23-го травня — Апостола Симона Зилоти. Того дня збирають у лісі лікувальні трави-зілля.

**

1038 — 920 літ, як київський князь Ярослав обеднав у своїй державі всі землі свого батька. У своїй політиці він продовжував лінію Володимира Великого. Уникав

воєн, а головну увагу звертав на внутрішню розбудову держави.

1648 — 310 літ, як повстання **Богдана Хмельницького** виявило себе у битвах під Жовтими Водами і під Корсунем. Перемога запорізького війська була потвіна. Оба польські гетьмані, Потоцький і Конецпольський, попали в полон. Ці битви дали гасло до всенародного повстання.

1848 — 110 літ від **скасування панщини** в Галичині. Ця подія знайшла прегарний опис у „Панських жартах“ Івана Франка.

1933 — 25 літ від смерті **Миколи Хвильового**, що покінчив самогубством. У своїх нарисах він відбивав боротьбу з психологічним поневоленням, що його приносила Москва.

1938 — 20 літ від хвилини, коли в Роттердамі згинув від зрадливо даної йому пекельної машини **Євген Коновалець**, командант корпусу Січових Стрільців. Начальний Командант УВО і Провідник ОУН. Цим ударом Москва хотіла послабити наш визвольний рух напередодні II. світової війни.

1928 — 30 літ від коли в Києві померла **Марія Миколаївна Грінченко**, дружина письменника і громадського діяча. Учителька по фаху, вона разом із ним учителювала й зазнала переслідувань. Усе життя підтримувала його в письменницькій та дослідній праці. Переїхала з чужих мов та писала освітні книжечки під найменням Марія Загірна. Як знавця мови УАН запросила її до праці при Словнику Живої Мови, де вона діяла від 1919 р.

oooooooooooooooooooooooooooo

ЗБІРНИКИ ДЛЯ ДОШКІЛЛЯ та ПЕРШИХ КЛЯС ШКОЛИ

Літо 70 ц.

Осінь 70 ц.

Зима 50 ц.

Казки, віршики, інсценівки, гри
упорядкували **Марія Юркевич**

Замовляти в ЦЕНТРАЛІ СУА

oooooooooooooooooooooooo

Return to:
"OUR LIFE" Magazine
909 N Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.

RETURN POSTAGE GUARANTEED

УКРАЇНСЬКІ ВЗОРИ — Ст. ч. 6 — UKRAINIAN DESIGNS

Взори з жіночих сорочок Буковини